

Engelommens Tidning

15. August 1902.
No. 16. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Begravelse af kristne Martyrer i de romerske Katakomber (Billede)	373	Kunstnere i Alderdommen	380
En dobbelt Redning. (Af Julian Hawthorne)	374	De to Brødre	381
Sjaa tongen vaar hjem. (Digt af Bernt Støylen)	376	Præsident Lincolns Barndomshjem i Illinois (Billede)	388
Sød med Graad. (Af Prof. Georg Sverdrup)	377	Smaatraf fra Hauges Synodes Missionsmark	383
Diatonikserne Henriette Nilfen og Caroline Unhjem (Billede)	377	How Warren saved the Baby	387
Den nye Bygning ved Augsburg Seminarium (Billede)	378	Interesting Notes about Birds	389
Et Ord til troende unge	379	A Young Writer	391
„Lad os trætte imorgen“	380	Arms full of Daisies	391
		It took more Courage	391
		Novellen og Rosen	392
		Øavet.	392

Drit Lunds Enebærdrifte. Fra en 25c Flaske af Lunds kondenserede Enebærstrup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drit. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Enebær. Kjøb Lunds, den eneste ægte. Tilsalgs hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Groceryman efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Enebærstrup og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45-47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.

BELLS

Steel Alloy Church and School Bells. Send for Catalogue. The C. S. BELL CO., Hillsboro, O.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forstaae sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdigt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagstad, Marinette, Wis.

Fisk til Salgs.

Send \$3.10 til Undertegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med nyfaktet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefish, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

1931 W. Sup. St. Duluth, Minn.

Arbejdet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

To foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: 15 Cents.

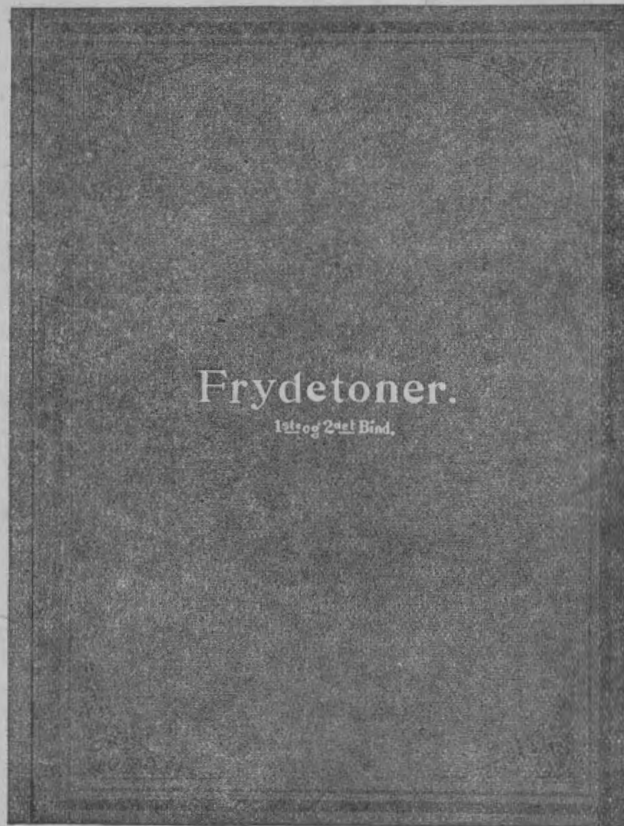
Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Første Bind.
Andet Bind.
Tredie Bind.

Frydetoner.

Første og andet
Bind i en Bog.
Første, andet og
tredie Bind i en
Bog.

Størrelse 11½ x 8½ Tommer. Indbindingen er lig paa alle Bind af Frydetoner.

Vort norske Folk har altid elsket Sang og Musik. Vi har faaet Evnen til at udtrykke alle vore Følelser og Længsler i Sang, og hvor vi end finder en Nordmand, saa lader han „al sin Hjertens Trang tone frem i Sang.“ Men det har ikke til alle Tider været nogen let Sag at faa fat paa god norsk Musik. Derfor var det en af „Ungdommens Ven“'s Hovedformaal, da den i 1890 begyndte sin Virksomhed, at opmuntre og udvilde Sangens Gave hos vort norske Folk ved at samle det bedste og deiligste haade af ældre og nyere Komponister.

Alle disse Aar har vi uafbrudt fortsat med at samle Musik, og der har ikke været sparet hverken Møje eller Udlag, og Resultatet foreligger nu i **Frydetoner**. Men dette er ikke det eneste: Der fandtes yderst faa Sangforeninger, dengang vi begyndte; men nu er der Tusinder af dem. Meget faa norske Menigheder er nu uden nogen Sangforening; og i dette store Arbejde har „Ungdommens Ven“ unægtelig en stor Andel; thi gennem vort Blad har Tusinder modtaget hver Aaened det bedste og hjærnefuldste, som findes af haade Hjemlandenes og andre Landes Komponister.

Frydetoner, som nu har været spredt i tusindvis i disse Aar, er allerede saa godt kendt, at nogen videre Dmtale er her overflødig. Vore mest bekjendte og dygtigste Sangledere og Musikkjendere siger, at **Frydetoner** er en saa god Samling, at den ikke har Sideestykke hverken hjemme eller her.

Første Bind er prydet med Billedet af „David“; andet Bind med det deilige Billede „Stille Længsel“; tredie Bind med Billedet „Musik“, en Kvinde spillende paa Harpe.

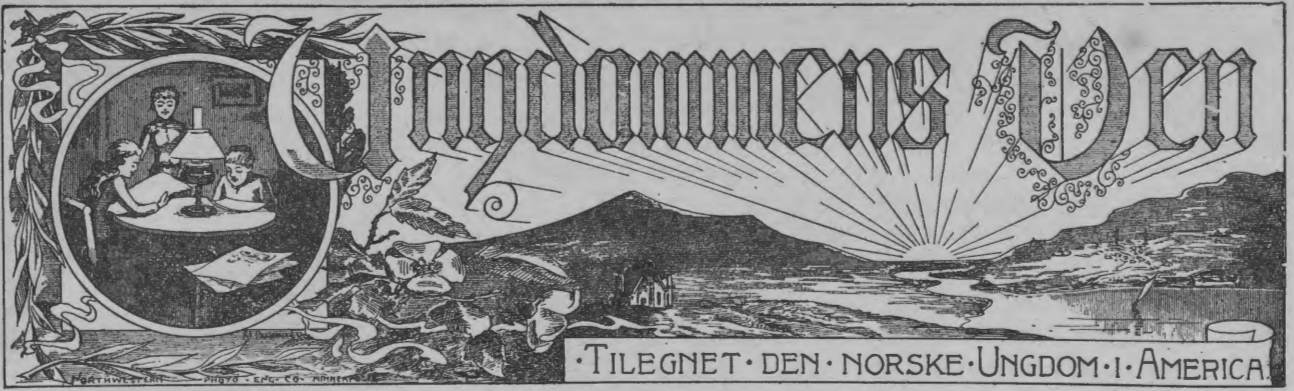
Prisen paa **Frydetoner** er

Første Bind \$1.50. Andet Bind \$1.50. Tredie Bind \$1.50.

Første og andet Bind i en Bog \$2.50.

Første, andet og tredie Bind i en Bog \$3.50, i Guldsnit \$4.50.

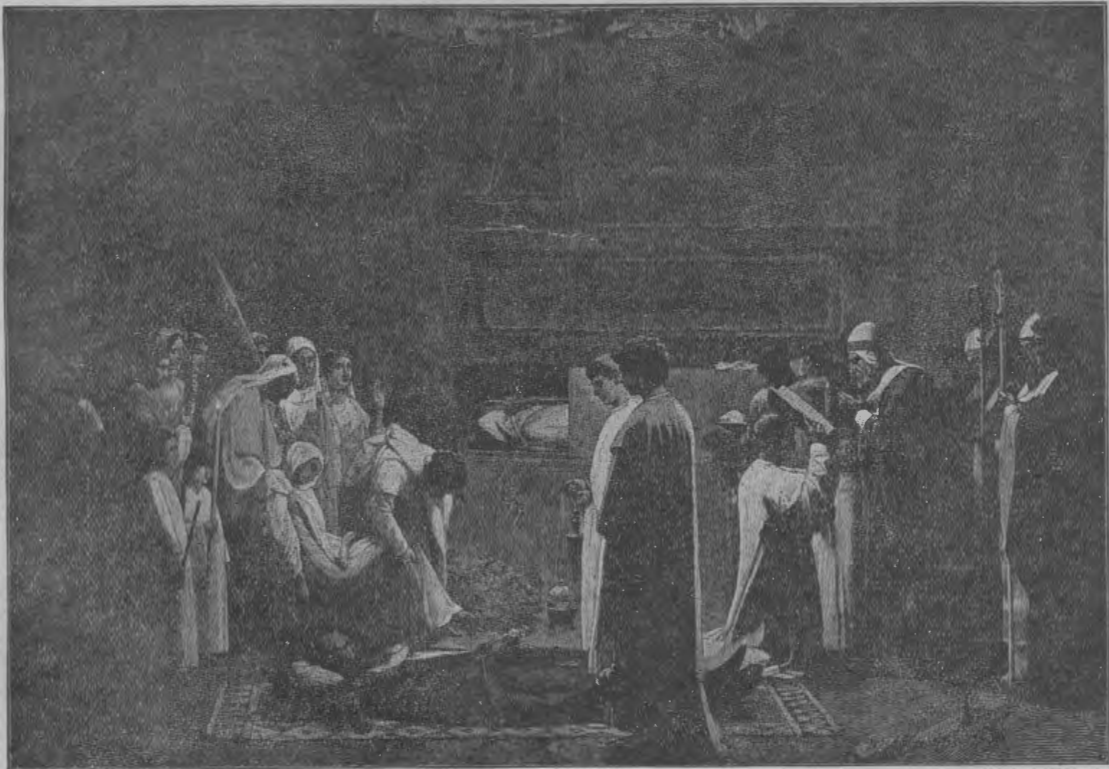
Skriv til Ungdommens Ven, 267-269 Cedar Ave. Minneapolis.

No. 16.

Minneapolis, Minn., 15de August 1902.

13. Aarg.

Begravelse af kristne Martyrer i de romerske Katakomber.

En dobbelt Redning.

Af Julian Hawthorne.

Ligeoverfor Syd Englands hvide Klippekrænt hæver der sig paa den anden Side af den britiske Kanal Normandiets steile 300 Fod høje Fjeldbælg.

Bed Joden af denne Fjeldbælg vokser der et Slags Sjøgræs, som er af stor Værdi for Gaardbrugerne deromkring, da det kan bruges som Gjødsel paa deres Marker. For med mere Lethed at faa bringe dette Græs til de Steder, hvor det kan bruges, er der opfat et Slags Heiseapparat, som er meget simpelt, og dog alt, som behøves. Et langt Reb med en stor Kurb er fæstet til den ene Ende, et Væsel er forspændt den anden Ende. Dette Reb løber rundt en Cylinder eller Bom paa Toppen af Fjeldbælg, og dette udgjør hele Maskineriet. Der er en anden Ting, som maa nævnes, før vi gaar videre. Fra Napoleons Tid af har dette været et Opholdssted for Smuglere. Mange mærkelige Historier var gængse blandt Beboerne heromkring, men det eneste synlige Mærke efter dem var en ganske forunderlig Trap, udhuggen i selve Klippen. Enten den var naturlig eller kunstig, ved jeg ikke, kannte begge Dele. Det var en spiralformig Opgang med et Glug her og der, gennem hvilket Vjset strømmede ind.

Jeg havde klatret opad denne Trappe etpar Gange, men det var ingen let Sag paa en varm Sommerdag, og det var altid med Glæde, jeg satte mig ned og hvilede ved disse Nabninger, hvorfra en storartet Udflugt aabnede sig udover den britiske Kanal.

Det traf sig saa, at et af disse Heiseapparater var stillet lige over denne Opgang, og Lauget hang omtrent 7—8 Fod ret udenfor disse omtalte Glugger eller Nabninger.

Jeg tilbragte Sommeren i en liden Landsby ved Navn Tecamp. Der boede for det meste Fiskere og Gaardbrugere, men Stedet blev ogsaa besøgt af Turister fra Paris og England. Jeg havde søgt derhen væsentlig for at finde Hvile og Ro, og der var ingen Mangel paa begge Dele. Men alligevel gjorde jeg to Bekjendtskaber den Tid, jeg opholdt mig der. Den ene var et overmaade vakker Pigebarn ved Trearsalderen. Hun var Datter af en Fisker, som dyrkede et Stykke Land, naar han ikke havde andet at bestille.

Jeg mødte hende for første Gang paa Stranden; hendes Mor holdt paa at fylde Kurven med Sjøgræs, og Nannette, det var Pigens Navn, lagte med de smaa Skjæl, som hun fandt ved Klippens Fod. Hun var klædt i en blaa Kjole, der rakte ned til Knæerne. Sko eller Strømper havde hun ikke, og kun hendes krøllede Haar dækkede hendes Hoved.

Efter den første Gilsen blev vi snart gode Venner. Jeg gav hende nogle faa Sølvpenge, og disse overgav hun sin smilende, tandløse Moder. (De fleste af Kvinderne paa disse Kanter mister sine Tænder, før de blir

30 Aar gamle). Jeg knyttede et blaat Silketørklæde, som jeg heldigvis havde i Lommen, rundt hendes Bløde, forte Haar. Fra den Tid var vi de bedste Venner, og mine Spadserture langs Stranden var væsentlig motiveret af min Attraa efter at træffe den lille Pige.

Den anden af mine Venner var af en ganske anden Type. Han var en engelsk Skolegut, 16 Aar gammel, en ædel, mandig Karakter, med lyse blaa Øine og vakker Haar. Iheletaget en elskværdig og velopdragen ung Gut. Men desværre var der i hans Livshistorie et tragisk Træk. Hans Fader og Moder var begge døde, og Moderen havde været henfalden til Drik. Hans Forældre havde efterladt ham en stor Arv, men Drikkelysten fulgte ogsaa med, og fra den Tid, han først fik Smagen paa Brændevin, var hans hele Liv en Græmmelse for ham selv og en uafslædig Sorg for hans Venner. Til visse Tider kom et uimodstaaeligt Krav efter berusende Drikke over ham, og da var der ingen Ting, der kunde hindre ham fra at tilfredsstille dette Krav. Hans Formyndere havde forsøgt alle Midler, men til ingen Nytte. Han var nu kommen til denne By under Opsyn af en ældre Tante med det Haab, at den friskere Luft og Forandringen iheletaget vilde kannte hjælpe ham til at overvinde denne hans Last. Saalænge han var ædru, gjorde han alt, han kunde, for at bli helbredet, men naar den onde Time kom over ham, var han som et helt andet Menneffe.

Jeg havde bundet hans Tillid, og min Kjærlighed til ham var stor. Vi var meget sammen, og jeg forsøgte paa forskellige Maader at opmuntre ham til at modstaa Lasten. Jeg havde endog med Geld bragt ham gennem et af disse Anfald, men vi vidste godt, at Drikkens Dæmon ikke var uddreven af ham, men kun holdtes i Løkke for en Tid. Gutten havde dybe religiøse Følelser, og jeg ved, at han ofte bad til Gud, at han maatte befries fra denne Synd; men han var saa behersket af denne Vjst, at det var absolut umuligt at faa ham til at tro, at der var noget Haab om at overvinde sig selv, hvis han bare vilde gjøre en alvorlig Anstrengelse.

„Du ved, at jeg har Tro til Gud,“ sagde han til mig en Gang, „men naar jeg trænger ham mest, synes han at være borte. Ingen Ting synes at hjælpe mig, naar de mørke Stunder kommer over mig. Det begynder at gaa nedover og nedover med mig, og da er der ingen Ting, som kan holde mig tilbage.“

„Du maa gjøre en større Anstrengelse,“ sagde jeg. „Geller du end give op i Kampen. Tænk paa dine Venner, som elsker dig saa høit, og gjør et Forsøg for deres Skyld.“

„Det vilde vist være bedre for mine Venner, om jeg blev borte aldeles,“ svarede han.

„Na, Sludder!“ svarede jeg. „Overvindelsen af dette Onde, som du lider under, vil bli til stor Glæde for dine mange Venner, og ellers Tusender af Menneffer, som du ikke kjender. Hvis du nu seirer i Kampen mod denne Djævel, vil det give alle andre, som er i lignende Om-

stændigheder, nyt Mod i sin Kamp, naar de faar din Forsikring, at de ogsaa kan vinde over sin Døst. Er ikke dette værd at leve for?"

"Jo, det var en god Tanke," udbrød han. "Det, som kanske vilde være min Redning, er at gjøre noget for andre. At tænke og ønske og bede kan være bra nok, men at gjøre noget er af større Vigtighed. Om jeg kunde tage fat og række nogen anden en hjælpende Haand, naar den onde Døst kommer over mig, og jeg kunde saaledes glemme mig selv, vilde jeg kanske kunne bestaa i Fristelsen. Men hvad kan en saadan Stakkar som jeg gjøre?"

"Hvor der er Vilje til at gjøre noget, er der ogsaa Anledning," svarede jeg.

Nogle Dage efter denne Samtale var vi ude paa en Spadsertur nede ved Stranden for at møde og tale med lille Nannette. Som vi gik, lagde jeg Merke til, at min Ven blev saa stille og nedtrykt, og nu og da saa han sig tilbage. Jeg forstod straks, hvad der feilede ham. Døsten, som han led under, stod for Døren. Vi var kommen omtrent en Mil fra Byen, og jeg vidste, at jeg havde den legemlige Obermagt, men jeg vilde forsøge at opvække i ham den indre Bestemmelse, som alene er af nogen sand Værdi.

Jeg fortalte ham Historier om Mænd, som ved sine Heltegjerninger og Selbopofrelser havde glemmt sig selv, i sin Bestræbelse for at tjene andre. Han gjorde en synlig Anstrengelse for at lytte til og interessere sig for det, jeg fortalte, men jeg merkede desværre, at hans Tanker droges ned mod den mørke Afgrund. Nu løftede han sit Hoved opad som en, der trodsrer de store brusende Bølger, der vilde gaa over ham; men saa igjen kastede han mod mig angstfulde Blikke.

Vi nærmede os Nannette og hendes Moder. Moderen gav os et venligt Smil, men Pigen løb hen til os og lagde sin Haand i min Vens Haand. Han hørte sig ned og kysjede hendes Ansigt flere Gange, men pludselig rettede han sig. "Jeg er ikke værdig at røre hende," sagde han.

"Vær ikke naragtig," sagde jeg lidt skarpt. "Lad os se, hvor hurtig du kan klatre opigennem Smuglertrappen. Jeg tror ikke, du kan gjøre det paa ti Minuter. Velan, lad os nu se, hvad du er god til. Jeg skal se paa Klokken. Den mangler nu et Minut paa tre. Du kan naa Trappen i dette Minut, og begynde Opgangen paa Timen. Afsted nu!"

Vare han kunde glemme sig selv, saa var Slaget bundet. Han forstod nok min Hensigt; thi i næste Øieblik var han paa Farten henimod Fjeldstrænten. "Godt gjort!" tænkte jeg. Jeg vidste, at naar han naaede Toppen, vilde der være saa lidet igjen af hans Kræfter, at han ikke kunde tænke paa Brændevin. Denne Gang er han nok bevaret. Jeg fandt en Sten at sætte mig paa, og betragtede ham, idet han begyndte at klatre opad Trapperne. Jeg vilde faa et Blik af ham, hver Gang han passerede forbi en Abning. Det var et Kapløb mellem Kristen og Apollon. Mine Bønner fulgte ham.

Nannette fulgte ham med forundrede Øine, indtil han forbandt bag Stenrøjerne, og saa gjenoptog hun sit Arbejde med at "hjælpe Mor". Hun rev op smaa Bunter af Græs og gik saa hen og lagde det i Kurven, som nu var næsten to Tredjedele fuld. Moderen var nu gaaet et Stykke nedad mod Stranden for at samle en større Bundt af dette mørkebrune, skinnende Græs, som Savet havde efterladt sig paa Stranden.

Jeg saa min Ven passere den første Abning, omtrent ti Fod fra Fjeldets Fod. Han gav sig ikke Tid til at se ned, men fortsatte at stige opad. Den næste Abning var over et hundrede Fod høiere op. Med Uhret i Haanden faldt jeg i Tanker. Ribet var i Sandhed en Gaade. Hvorfor skulde denne unge Gut lide for det onde, som andre havde gjort? Kan det være muligt, at der lægges paa os større Byrder, end vi kan bære?

Pludselig hørte jeg et gjennemtrængende Skrig, og hvad jeg saa, da jeg slog mine Øine op, sendte et iskoldt Gyfen gennem hele mit Legeme. Det var Nannettes Moder, som havde udsødt dette angstfulde Skrig, og nu løb hun forvilet hen mod Kurven. Den stod ikke længer paa Stranden, men var paa Veien op, og var allerede 10 Fod fra Jorden. Og Nannette var i Kurven!

Jeg forstod straks, hvorledes det var gaaet til. Barnet havde ubemærket krøbet op i Kurven, og idetsamme havde hun rystet i Tauget. Dette havde Faderen forstaaet som det sædvanlige Tegn paa, at Kurven var fuld, og begyndte derfor at heise den op ved at drive Veslet fremad. Han vidste naturligvis ikke, at hans lille Datter var med i Kurven, og vilde ikke vide det, før det var forsent. Hun vilde kanske falde ud, før Kurven naaede Toppen af Fjeldet. Og hvis hun ikke faldt før, vilde hun sikkert falde ud, naar Kurven droges over den skarpe Kant deroppe. Der var ingen mulig Maade at komme hende tilhjælp paa, da Faderen ikke kunde underrettes itide. Vi kunde ingen anden Ting gjøre end at staa og se, hvad Udfaldet vilde blive.

Idet jeg løb hen til Fjeldet, rev jeg Frakken af mig og lod den næsten forvilede Moder forstaa, at vi maatte holde Frakken under for om muligt at fange Barnet, naar det faldt, og saaledes kanske redde dets Liv. Men der var lidet Haab om, at det vilde lykkes os. Min Frakke var af tyndt Sommertøj, og der var al Sandsynlighed for, at om vi fangede hende, vilde Tyngden af hendes Legeime sønderrive den.

Smidlertid stod jeg og saa op, og nu og da tittede Nannette over Kurvens Rand. Skulde jeg gjøre Tegn til hende, at hun skulde hoppe ned? Jo høiere op hun kom, des mindre Sandsynlighed var der for, at hun kunde komme ned ilive. Faldt hun ud ved Toppen af Fjeldet, vilde det være den visse Død.

Men som disse Tanker for mig gennem Hjernen, hændte der noget aldeles uventet. Nannettes store Fare havde drevet al Tanke paa min Ven ud af mit Sind. Hans Løb med den onde Mand, der herskede over ham,

var aldeles glemmt. Hans Sag kunde vente en Stund, men Mannedes Skjæbne hang i Begtfaalen.

Stke destomindere havde han arbeidet sig morskommeligt opover Trappen det forreste han kunde, og havde naaet den anden Nabning, som var omtrent et hundrede Fod over Jorden. Dette var en af de større Nabninger, i hvilken en Mand kunde staa opret. Da jeg fik Die paa ham, fyldtes jeg med ubeskrivelig Glæde.

Han var uden Hat, og hans lyse Haar klyngede sig til hans brede Pande. Hans Bryst hævede sig paa Grund af den store Anstrengelse, forbunden med at løbe saa hurtig opad Trappen. Idet han stod der, saa jeg, at han tog Maal af Afstanden mellem Klippen, hvor han stod, og hen til Rebet, som hang bent ud for Nabningen. Kurven var nu en tolv Fod nedenfor ham. Der maatte vel være 7—8 Fod fra Fjeldbæggen og hen til Lauget. Kurven var to og en halv Fod i Tværsnit og meget sterkt sammenbævet. Lauget, hvori den hang, delte sig tre Fod ovenfor Kurven, og de to Ender var bundet fast til dens Rand.

Det var klart, at han tænkte paa at hoppe ud imod Kurven. Men der var flere Ting, der maatte tages i Betragtning. Han kunde ikke hoppe lige i Kurven, thi da vilde den sikkerlig vælte, og baade han og Pigen falde ud. Det vilde være trangt nok i Kurven i ethvert Tilfælde. Han maatte forsøge at gribe Lauget lidt ovenfor, hvor det deltes, og saa glide ned. Men han maatte vente, til Kurven var kommen lige ud for det Sted, hvor han stod, for at ikke Rystelsen skulde bli for stor. Kunde han gjøre alt dette, efterat han havde udmattet sig med at løbe opad den steile Trappe?

Disse og tusende andre Tanker for gennem mit Sind, medens Kurven blev heist op de tolv Fod. For mig syntes det en Evighed. Som Tiden nærmede sig, da han maatte gjøre Spranget, blev jeg næsten afmægtig; det sang i mine Øren og det blev mørkt for mine Øine. Han derimod tabte ikke Modet. Han hoppede til med udstrakte Arme. Det forekom mig, som om han svævede timevis i Luften, men det var kun et Øieblik. Han greb Lauget og lod sig glide rolig ned i Kurven.

I samme Øieblik blev jeg næsten kastet overende ved Moderens uventede Opførsel. Med et vildt Glædesfrig faldt hun om min Hals og kyskede mit Ansigt atter og atter. Jeg vidste naturligvis, at hun benyttede mig midlertidigt, indtil hun kunde faa sit Barn i sine Arme, men jeg maa ogsaa slyse, at jeg omfavnede hende med næsten ligesaa stor Begeistring. Dette var noget, som jeg aldrig kunde have gjort under almindelige Omstændigheder, men efter at have gennemgaaet en saa forfærdelig spændende Scene, maatte bore Følelser finde Udtryk og det naturligvis derved, at vi omfavnede hverandre.

Imidlertid havde Kurven stanset. Udentvil havde det pludselige Rys i Lauget, hvorved Veslet (trods det, at Lauget først gik rundt en Cylinder), blev næsten revet af sine Fodder, overbevist Faderen om, at noget galt var paaferde, og straks efter viste han sig ved Ranten af

Fjeldstrænten og stirrede ned til os. Hvad han tænkte, eller hvorledes han forklarede sig Situationen, ved jeg ikke, men han forsvandt pludselig, og straks begyndte Kurven sagte at glide nedover.

Inden nogle faa Minuter var Mannede i sin Moders Arme, og min Ven og jeg greb varmt hverandres Hænder. Han var meget rolig af sig, men hele hans Ansigt lyst af Glæde.

Den mørke Sky, der hang saa truende over ham nogle Minuter siden, var ganske forsvunden.

I Aarenes Løb har jeg tænkt paa denne Hændelse, og i al denne Tid er den ikke blevet mindre mærkelig for mig. Her viste sig den største Koldblodighed og Mod af den høieste Art. Hvad Gutten angaar, saa ansaa han Hændelsen som en stor Betsignelse. Den indtraf juft paa den rette Tid. Han var netop da fyldt med Rædsel og Fortvivlelse over den Last, der havde faaet Magt over ham, og alle hans Tanker fæstede sig ved hans egen Person. Og nu aldeles uventet, som et Bud fra Himlen, fik han Anledning til at frelse et Liv. Sig selv glemte han aldeles, da den onde Mand syntes at holde ham fast i sine Lænker, men siden den Tid har han aldrig været plaget af den. Da han tog det Sprang fra Nabningen i Fjeldet, lod han Egenkjærligheden bag sig. Dette var hans Opfatning af Sagen, og det staaer ikke til mig at sige, at han ikke havde ret.

Min Ven har nok havt sine Rampe at gjenriemgaa siden ogsaa, men han har aldrig staaet i nogen stor Fare for at give efter for Fristelsen. Han var bleven Herre over sin Skjæbne.

Sjaa kongen vaar hjem.

Sjaa vaar konge heidra hjem,
Kring hans krone diadem!
Høyr den fagre figersong,
Høyr basun og jubelklong!

Han hev løyst den bundne træl,
Han hev lækt den saara sjæl.
Høyr den fagre figersong,
Høyr basun og jubelklong!

Han hev bore skam og spott,
Han hev storma Satans flot.
Høyr den fagre figersong,
Høyr basun og jubelklong!

Han hev brote daudens borg,
Frelst vor sjæl fraa evig sorg.
Høyr den fagre figersong,
Høyr basun og jubelklong!

Han gjer meg jo hjarteglad,
Ber meg heim til himlens stad.
Høyr den fagre figersong,
Høyr basun og jubelklong!

Bernt Støhlen.

Sæd med Graad.

Af Prof. Georg Sverdrup i „Gasseren“.

De, som saar med Graad, skal høste med Fryderaab. De gaar og græder, bærende den Sæd, de udstrør; de kommer hjem med Fryderaab, bærende sine Kornbaand. Sal. 126, 5. 6.

Disse to Salmeverb nedlægger simpelt og gribende Loven for alt aandeligt Liv paa Jorden. Selvfølgelig ogsaa for Missionsarbeidet. Men vi har saa vanskelig for at tilegne os denne Lov, at uagtet vi hører det ofte og siger det tidt, at Taarsed bringer Glædeshøst, er vi dog hvergang lige modløse og forsagte, naar Sorg og Nød klemmer Taarerne af vore Øine.

Korn; thi dertil bereder du den. Du vandede dens Furer, sænkede dens Plogland, du blødte den med Regnbygger, velsignede dens Grøde.“

Som Regn om Vaaren, saa er Sorg og Glæde i Guds Riges Arbeide. Derfor som Landmanden frygter den klare Himmel og det uafladelige Solskin, naar Sæden er kommet i Jorden, saa skulde ogsaa de, som arbeider i Guds Rige, frygte, naar Begyndelsen er lys og klar, og alt lykkes ved første Ord. Dybt maa graves og saart maa lides, før gylde Grøde kroner Arbeidet i Guds Rige.

Alt aandeligt Liv hos os, hele Guds Riges velsignede Grøde paa den store, brede Folkemark og i de smaa, fattige Menneskehjerner er alt rundet af den Smertens Sæd, som Jesus nedlagde ved sin Lidelse og Død. Al Frelse

Henriette Nilsen.

Caroline Unhjem.

Disse to Diaconisser rejste den 9de Juli fra Minneapolis til Madagaskar for at arbejde der paa Frikirkens Missionsmark.

Det skulde ikke være saa. Eller blir Landmanden modløs, naar Himlen sortner over nysaaet Ager? Naar Skyerne famler sig og staar som en truende Væg, naar Stormen slipper løs og farer paa vældige Binger henover Markerne? Naar Regnet drypper fra Himlen, først Draabe for Draabe, saa tættere og tættere, indtil det skyller ned som en Fos? Mon det er da, Landmanden skjælver af Frygt og synes, at alt hans Arbeide har været forgjæves, saa der er bare Hungersnød ivente for ham og hans? Na nei, han kryber nok i Skjul paa Ubeirets Dag, men gjennem Ruden stuer han ud, og hans Hjerte bæver af Glæde, naar han ser, at Sæden gjenneblødes af Himlens Regn. Da siger han med David: „Du har besøgt Jorden og skjænkter den Overflod, gjort den saare rig; Guds Væk er fuld af Vand; du berede dem deres

for Sjælene er en Frugt af Jesu Kristi tunge Lidelser. Som Salmisten siger: „Gvad du saa tungt har pløjet, er os en Glædeshøst.“ Det saa mørkt ud, og det var umaadelig Smerte for Jesus, da han skulde blive Gbedekornet, som skulde kastes i Jorden og dø. „Med sterkt Raab og Taarer“ fremhar han i Gethsemane Bønner og ydmyge Begjæringer til den, som kunde frelse ham fra Døden, siger Skriften. „Da han stred hart med Dødsangst, bad han heftigere; men hans Sved blev som Blodsdræber, der faldt ned paa Jorden.“ I saadan Aaal og Graad er Jesus blevet det Sædekorn, som skulde bære Liv og Salighed for en fortabt Menneskeslegt. Men fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og ikke bævede tilbage for nogen Smerte, derfor har Gud gjort ham til en Frelser for en Skare, som ingen kan tælle, som evindelig

skal prise hans Navn, fordi han led og stred og sejrede i Dødens Kval.

Og som det er med Jesus og Frelsen i ham, at den store Glædesløst er kommet af den store Lidelses Udsæd, saaledes er det ogsaa med hver eneste en af os, som nu priser Gud for Frelse og Liv. Ikke vandt vi Frelsen i Lystighed og Glæde. Erfaring viser meget mere Sandheden af det Ord, Herren taler: De eder, I, som nu ler, thi I skal græde og hyle. Af Latters og Lystigheds Udsæd vokser bitter Sorg og evig Pine. Heller ikke vandt vi Frelsen ved Arbejde og Møje, ved dristig Kamp og glimrende Seirvinding. Det forflog ikke til Frelse, at der blev arbejdet haardt og svedet meget og endog bedet

Der skal aandelig Hjælpeøst til for at faa Guds Naades og Kjærligheds Hjælp; der skal Sønderknuselse til for at erfare Guds Lægedom. Derfor har hver eneste kristen en grundig Erfaring af dette dyrebare Ord: De, som saa med Graad, skal høste med Frydemaal.

Men uagtet vi har disse Ting saa klare og uimodfigelige for vor Bevidsthed, uagtet vi ser det saa godt baade i hele Frelsens Grundlæggelse ved Jesus og i den enkelte Sjæls Erfaring af Frelsen, at kun de, som begynder med Graad, kan fuldende sit Løb med Glæde, er det alligevel saa vanskeligt at finde sig i dette, at Løven er den samme ogsaa for alt virkeligt Arbejde i Guds Rige. Det maa begynde med Fødselsmerter og Veer,

Den nye Bygning ved Augsburg Seminarium.

Bygningen koster omtrent \$42,000 og er særdeles vakker af Udseende og meget hensigtsmæssigt indrettet.

meget, saalænge ikke vor egen Kraft var brudt og vor egen Styrke knækket. Kristentlivet begynder ikke med de naturlige Kræfters Seir, men med deres totale Nederlag. Og det er en Graadens og Sorgens Dag, naar en sterk Mand høies i Rne af Syndesorg og Skyldbevidsthed. Men det er en god Dag, fordi det er Vaaren, den aandelige Vaars Dag, paa hvilken Guds Ords levende Sæd synker dybt i Hjertebunden og finder et vel beredt Sted, hvor den kan gro. Det er ganske anderledes onde Dage for et Menneske, naar alt synes Lys og Glæde, naar Lykken smiler, og Formuen vokser, og Egenretfærdigheden tribes, og Gøvmod tiltager, og Selvtilfredshedens Smil spreder sig over fedt Ansigt. Det er den aandelige Lørkes Dage, da det aandelige Liv visner og forsvinder, og et Menneske modnes for Jlden.

om det skal naa til Livets Kraft og dermed følgende Glæde.

Dette gjæder ikke mindst Hedningemissionsarbejdet. Det er jo intet andet end at lægge Svedefornet, Jesus Kristus, ind i ny Jordbund, hvor det før ikke var saaret. Det er intet andet, end at der i fortabte Synderes Hjerter skabes nyt Liv ved Jesu Kristi Evangelium. Kan det gaa uden Smerte? Kan det ske uden Taarerregn?

Nei, derom kan der ikke være Tale. Lidelserne maa til; baade de kristne, som bringer Evangeliet ud til Hedningerne, og de Hedninger, som faar Evangeliet iblandt sig, maa lide Nød og Trængsler, om Guds Rige virkelig skal blive plantet i ny Grund. Den, som prædiker Kristus blandt Hedningerne, maa lide; thi han er en Stridsmand, som gaar mod Djævelens sterke Befæstninger. De

Gedninger, blandt hvilke Guds Rige plantes, maa lide; thi deres Styrke krydes og deres Stat tages fra dem, naar Afguderne omstyrtes og Kristus krones iblandt dem.

Da Paulus blev kaldt til Gedningeapostel, siger Herren om ham: „Denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem for Gedninger og Konger og Israels Børn; thi jeg vil vise ham, hvor meget det bør ham at lide for mit Navns Skyld.“ Og blev det ikke rigelig opfyldt paa Paulus det, som var sagt om Videlse? Hør, hvorledes han selv vidner derom, naar han, som han siger, „taler i Daarlighed“: „Jeg har arbejdet overflødigere, lidt flere Slag, været flere Gange i Fængsel, ofte i Dødsfare. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet firti Slag mindre end et. Jeg er tre Gange bleven hudstrøgen, en Gang stenet; jeg har tre Gange lidt Skibbrud, jeg har været et Døgn i Dybet. Jeg har gjort mange Reiser, været i Farer i Vandstrømme, i Farer blandt Røvere, i Farer blandt mit Folk, i Farer i Orkenen, i Farer i Søbet, i Farer blandt falske Brødre, i Arbejde og Møje, ofte i Nattevaaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed, foruden hvad der kommer til, det daglige Overløb og Bekymringen for alle Menigheder.“

Og de Gedninger, blandt hvilke Evangeliet først udbredtes, hvad skal vi vel sige om dem og deres Videlser? Disse blødende Menigheder paa den ene Side, hvor uendeligt maatte de ikke lide Nar efter Nar, Aarhundrede efter Aarhundrede! Var Kirken grundlagt ved Frelserens Død, saa var isandhed dens Rødder vandet med Martyrers Blod. Blodig var Menighedens Morgenrøde, og taarevædte var dens Spirer. Intet Under, om den voksede hurtig og tribedes godt og spredte sig vidt omkring!

Og paa den anden Side, hvo kan fremstille eller male deres Videlser, som stod Evangeliet imod? Det romerske Rige og dets Gedenstak sank i Grus under de voldsomme og forfærdeligste Trængsler. Det gaar ikke an at trodse Herren og hans Godhed, uden at Dommen kommer; thi hvor Rådsløst er, der skal Gribbene samles.

Og i den allernæste Tid har vi Kinas Eksempel. Verden studser ved de Rædsels-scener, som Kinas seneste Missionshistorie fremstiller for os. Blod og Taarer væder Blad efter Blad af denne Historie. Missionærer og indfødte kristne pinte, mishandlede, ihjelslagne, indtil Tallet og Kvaderne minder om de gamle Kristensforfølgelses Rædsler. Og hedenske Kinesere nedstødte, indbrændte, halshuggede, drevne til Selvmord; tusende og atter tusende af dem er blevne Dødens Bytte paa Grund af Brydningen mellem Mørke og Lys.

Men som det romerske Rige blev gennemshuret af Evangeliet under mange og lange Trængsler, saaledes vil det nu gaa med det kinesiske Rige. Dets Mure er sprængte og faldne og Kristi Evangelium kan ikke længer holdes ude. Sæden gror allerede mængstedes, og Grøden vil komme rigelig velsignet gennem Trængslerne. Meget staar endnu tilbage at lide; men Udgangen

er jo sikker; thi de, som faar med Graad, skal høste med Frydemaal.

Det er derfor rigtigt at haabe godt, naar man lider ondt i Guds Riges Arbejde. Og hvad der er sagt om alt saadant Arbejde, passer ogsaa paa vor lille Missionsgjerning paa Madagaskar. Den har haft sine Trængsler, og mange Laarer har rundet ogsaa over dette Arbejde. Sorg og Nød har fulgt den og følger den endda. Men det er ingen Grund til at forsvage. Den maa have sin Baar med Regnhygger og Storme over Sæden. Vi maa sørge over vore Tab, men vi maa være frimodige i vort Arbejde og vore Trængsler; thi det er Herrens Vel.

Nu gaar vi og græder, bærende Sæden, vi udstrør; lad os være tro deri. Det er den rette Maade at saa paa. Kun det, som saaledes saaes, vil bære god Grøde. Derfor, mens vi lider, lad os være glade i Haabet, thi Dagen kommer, da den, som saae med Graad, skal komme hjem med Frydemaal bærende sine Kornbaand.

Et Ord til troende unge.

Du tror paa Kristus; du tror, at han har været her paa Jorden, saadan som der berettes i det nye Testamente; du tror fuldt og fast, at han er den, han udgav sig for at være: Guds Søn og din Frelser fra Synd, Død og Satans Rige. Lykkelige unge Mand og Kvinde, som tror dette! Derjom du bare forstod det store deri, skulde du være endnu mere lykkelig og glad end du er. Thi den, som tror paa og annammer Kristus som sin Frelser, er jo derved kommen i en inderlig Forening med den mest forunderlige, skjønne, ædle og bedste Personlighed i Verden. Man taler ofte om, hvor stort det er at have en god, ædel Ven. Men hvem kan maale sig med din Frelser, naar det gjælder Trofasthed og Overbærenhed i Venstabet? Der er ingen. Du længter efter Omgang med gode Menneſter, og deri gjør du ret. Men bliv ikke altfor modløs og nedstemt, om du ikke altid kan faa dit Puske opfyldt. Kom ihu, at i en daglig Omgang med din Frelser kan du finde mere Glæde, Opmuntring og ren Inspiration end i Omgangen med nogen anden. Det er ikke Smaating, vi her taler om. Tak Gud ofte for, at han sendte sin Søn, og at du har lært Sønnen at kjende.

Kanſte du i det sidste er blevet fløv og ligegyldig. En Tid siden var det helt anderledes. Da var det saa let at bede. Du havde saa meget at fortælle din Gud og saa meget at takke ham for. Og naar du læste Guds Ord, saa syntes der være nedlagt i hvert Vers en hel Verden af deilige Sandheder og Forjættelser. Og naar du gik til Herrens Hus, saa var det som til en Glædesfest. Det var virkelig Herrens Hus, og Herren var der og holdt Møde med dig og velsignede dig rigelig. Nu er det kanſte ikke saa. Du har intet at bede om. Og naar du forsøger, saa synes det hele at bli et Virvar af afbrudte

Sætninger. Guds Ord synes du at have lidet Trang for, og naar du læser, saa synes alt at lyde saa fremmed. Der ligger en Taage over det hele, og du lukker Bogen mere tør og træt i din Sjæl end da du aabnede den. Og heller ikke synes Gudstjenesten i Herrens Hus at være dig til stor Ophjggelse. Det hele forekommer dig trættende.

Årsagen, hvorfor du er kommen ind i denne Træthedens Tid, kan være den, at du i din Opløftelsestid begyndte at stole lidt for meget paa dig selv. Du begyndte at tro, at du var en meget god kristen. Kanste der var mere af overfladiske Følelser i dit Hjerte end af sandt Begjær efter Guds uforkyldte Naade i Jesus Kristus. Eller kanste du var Gud ulhydig. Der var noget, du burde have gjort, men du undskyldte dig og gjorde det ikke. Eller der var noget, som du inderst inde i dit Hjerte følte, du ikke burde gjøre, men du gjorde det alligevel. Nu efterpaa vil du ikke fuldt tilstaa, at du tog fejl eller at du forsømte noget. Derfor er nu Glæden og Freden vegen fra dit Hjerte. Men hvad nu Årsagen end kan være — du ved maasse, hvad den er selv —, saa bør du ikke tro, at Gud har forladt dig, at han nu ikke bryr sig mere om dig. Nei, det, at du er saare ulhykelig og vantrives, er jo et Tegn paa, at i Grunden saa er der mere Begjær efter Naade nu end kanste før. Lad ikke Djævelen saa komme ind til dig og indbilde dig, at nu er det forbi med dig, at nu kan du ikke mere saa glæde dig i Gud. Vi paa Herren! Du kan ikke være ham foruden alligevel! Og naar du har rigtig erkjendt din store aandelige fattigdom, saa vil Guds uendelige rige Naade og Kjærlighed atter begynde at gaa op for dig, som naar Solen rinder op stor og straalende skjøn efter en lang og mørk Nat. Men vogt dig nu for Selvsikkerhed. Stol paa Gud og ikke paa dine egne Følelser. Hold dig nær til Gud og han vil holde sig nær til dig. Og glem ikke altid at takke ham for al den Glæde og alt det gode, du har; thi det er fra ham, det kommer.

„Lad os trætte imorgen.“

(Fra engelsk).

Min Gustru var en af de sødeste lille Kvinder i Verden, siger en Forfatter, og jeg havde ikke Ord for at være særdeles branten, men der kunde dog til sine Tider opstaa lidt Uenighed mellem os over de mest ubetydelige Ting, som undertiden kunde vokse til adskillig Størrelse og ofte truede Familiens Fred. Jeg bar i de fleste Tilfælde Skylden heri; i Sandhed, naar jeg nu ser tilbage, er jeg overbevist om, at jeg altid bar Skylden; thi jeg skulde have haft Forstand nok til at give efter i ubetydelige Tvistigheder og ved Beherskelse og milde Ord søgt at overtale hende til at se Sagen, som jeg gjorde. Men i Stedet frngtede jeg, at jeg skulde tabe min Værdighed (!) som Familiens Hoved ved at give efter i noget Tilfælde. Derfor

gik jeg ofte til Forretningen uden mit sædbanlige Farvelshs, og Følgen var, at vi begge var ulhykelige hele Dagen.

Men min Gustru hittede paa en Plan, og den næste Gang vore Argumenter kom nær den farefulde Grænse, afvendte hun Sammenstødet med dette kvindelige Forslag: „Min kjære Howard, lad os trætte imorgen!“ Dette var et Forslag til Vaabensstilstand. Hvilken Mand kunde vel staa imod? „Meget vel,“ sagde jeg, „vi skal opsætte den til imorgen,“ og lo og begyndte at tale om andre Ting. Men imorgen kom ikke. I Sandhed, imorgen kommer aldrig; den er altid en Dag forud, og dersom vi altid opsætter vore Trætter til da, vil der ikke findes flere jørgende Gustruer hjemme, og færre sture, tungsindige Mænd i Butiken eller paa Kontoret. „Lad os trætte imorgen.“

Kunstnere i Alderdommen.

Der er en Teori, at meget Arbeide med Hjernen slider ud Legemet hurtigere end legemligt Arbeide; men det er en Teori, som møder Modsigelse i Musikens og Kunstens Verden. De store Komponister og de berømte Malere synes at hvide Alderdommen Trods, og de høstes ind, først efter at de har levet i mange Aar paa den Tid, som er taget paa Vaan.

Michael Angelo blev Arkitekt for St. Peters, da han var 71 Aar gammel. De fleste Mænd er omtrent færdige ved denne Milesten; men han indehavde Embede under fire Paver og døde i sit 90de Aar. Der var Andrea Della Robbia, som malede vakre Kerubimer, som vakte Verdens Beundring. Han vedblev at male Kerubimer og glemte næsten at dø. Han gik bort i 93 Aars Alderen. Canova døde 75 Aar gammel, og den berømte Verboekhoven blev 82 Aar gammel. Titian, hvis Kulører vakte Verdens Beundring, fandtes ved sit Malerarbeide 89 Aar gammel og nød kongelig Opvartning hos Kongen af Frankrig, da han var 97. Han var saa sterk og robust, at hans Endeligt syntes at være langt borte, men han blev slaaet ned af Pesten.

For et Par Uger siden døde Thomas Sidney Cooper i London. Han maalte sit Liv med, hvad han havde udrettet, ikke med Narene. Han var en i Sandhed stor Maler; hans første Maleri hængtes op i Akademiet i London i 1833. Han var allerede da en Mand; men Alderdommen stansede ikke hans Gaand; hans sidste Maleri fik Plads i Akademiet i 1900. Han fuldsørte det 97 Aar gammel og døde 99 Aar gammel. Gamle Mænds Arbeidsevne, som varer næsten til Kirkegaardens Porte har lukket sig efter dem, er en af vor Tids Merkværdigheder, skriver „Kansas City World“.

Digteren: „Jeg drømmer altid mine Historier.“

Kritikeren: „Guf, De maa grue for at gaa tilfængs om Aftenen.“

De to Brødre.

Fjortende Kapitel.

Omtrent Midten af November var Sir Evelyn nødt til at være borte fra Alliston et Par Uger for at tilse nogle Godser i et fjernt Grevskab. Willy var fortvilet; han havde aldrig før været skilt fra ham saalænge.

„Na, hvad skal jeg gjøre imorgen!“ udbrød han med taarefyldte Øine og klyngede sig til ham, da han ønskede ham Godnat; „to Uger er saa lang en Tid!“

„Du maa holde dig paa Prestegaarden, saameget du har lyst til,“ svarede hans Bror kjærlig. „Jeg har talt med Presten Randolph derom; husk bare, hvad Doktor Dakley sagde sidste Gang, at du aldrig maatte være ude efter Klokken fire i denne Maaned; hvis du ønsker at blive der om Aftenen, maa du altid kjøre hjem i Skaleschevognen; glem ikke det!“

Evelyn tænkte paa, hvad Doktor Irvine, Lægen i Archester, havde sagt til ham, første Gang han saa Willy: „Vær omhyggelig om ham, Sir Evelyn!“ og hvor kjærlig hans Gaand et Dieblit havde hvilet paa Barnets Goved, mens han med sit praktiske Die, der lidt efter lidt fik et ængsteligt, næsten smerteligt Udtryk, saa ind i det søde Barneansigt. Sir Evelyn vidste, at Doktor Irvine selv havde mistet en Iylokket lidet Gut omtrent paa Willys Alder, og at det var Grunden til hans store Interesse og Æmhed for Børn. Men dette Blik forfulgte og ængstede ham endnu ofte.

Suset forekom Willy tomt og uhyggeligt, da Evelyn var reist. Han savnede ham overalt og holdt sig mest i sit Skolebærelse; det var ialfald behageligere end at være nede nu. Han tog ofte smaa Rideture, undertiden kjørte han ud sammen med Lady Cairne og Laura og tilbragte megen Tid paa Prestegaarden. Hans første Brev fra Evelyn var en stor Glæde for ham; han læste det atter og atter, til han kunde det næsten udenad. Længe efter blev saavel dette som flere andre, han til forfjællige Tider havde modtaget fra ham, fundet omhyggelig gjemt mellem nogle af Willys dyrebareste Statte. En Eftermiddag — netop Dagen før Sir Evelyn skulde komme tilbage — var han ude at kjøre med Laura i Ponyvognen. Det var en mørk Novemberdag; men da de kjørte ud meget tidlig, var der ingen Frygt for, at Willy skulde blive over den forbudne Tid.

Da de paa Tilbageveien passerede gennem Landsbyen Gelsstone, pegede imidlertid Biseren paa den gamle Kirkeklokke paa halv fire.

„Tager vi ikke Feil af Veien?“ spurgte han i det samme, da de forlod Landeveien og dreiede ind paa en Sidevei.

„Jeg vil gjerne tale et Dieblit med Annie Kirby,“ svarede Laura; „og da vi er saa nær, kan vi godt kjøre derhen. Du er vel ikke bange for at komme bort?“

„Nei, men du ved, jeg maatte love Evelyn ikke at være ude efter Klokken fire, og den er over halvfire nu.“

„Jeg skal ikke blive der mere end et Dieblit,“ svarede hun, idet de kjørte hen til Døren; men da hun hørte, at Miss Kirby var hjemme, bad hun Staldgutten holde Hesten for sig et Aarters Tid og gif ind.

Gun og hendes Veninde havde meget at tale om. Der var desuden adskillige andre unge Damer tilstede. Der skulde naturligvis drikkes The, og Tiden gif. Willy vovede endnu en Gang at minde Laura om Evelyns Dnske.

„Som om nogle saa Minuter kunde gjøre fra eller til!“ udbrød hun leende. „Han mente det bare som en almindelig Regel; desuden skal vi være hjemme paa et Dieblit, naar vi først tager affted.“

De holdt allesammen med hende og vedblev at passiare og le, og Willy sagde intet mere. Klokken var næsten fem, da de tog derfra. Før de havde kjørt en halv Fjerdingsvei, begyndte der at falde en kold Duffregn — næsten det værste af alt for Willy. Laura drev Ponyerne fremad, for hun blev lidt ængstelig nu; men før de naaede Alliston, var han, som let kan begribes, gjenemisknet af Fugtighed og Kulde. Mrs. Gumphreys mødte dem i Hallen. „Na, Master Willy!“ udbrød hun, „at du har været ude saa sent og paa en saa fugtig Aften ovenikjøbet! Du skjælver jo ganske af Kulde,“ vedblev hun, „og er næsten gjennembaad. Hvad vil Sir Evelyn sige?“

„Jeg kunde ikke for det,“ var det blide Svar. „Jeg vil snart blive varm nu.“

„Na ja,“ sagde Laura lidt urolig, „han vil snart blive sig selv igjen, naar De bare giver ham noget varmt, Mrs. Gumphreys. Disse Kirbys vilde endelig holde paa mig; jeg kunde ikke komme derfra før.“

„Jeg er bange, Sir Evelyn vil blive meget vred, hvordan det end forholder sig,“ svarede Gusholderessen. „Han gav den strengeste Ordre om, at han aldrig maatte være ude efter Klokken fire.“ Gun fulgte ham derpaa til hans Bærelse, hvor der som sædvanlig brændte en flammende Ild, og han laa snart godt og varmt i sin Seng. Laura og hendes Mor søgte at berolige sig med, at det var urimeligt at gjøre saameget Væsen deraf, han vilde være ganske raff igjen næste Dag. Men da Morgendagen kom, var det langt fra Tilfældet; han havde næsten mistet Stemmen, og hans Vandedræt var tungt og besværet. Mrs. Gumphreys ønskede straks at sende Bud efter en Læge; men Willy sagde: „Na nei, Evelyn kommer hjem i aften, og jeg vil saa nødig have nogen fremmed Læge.“ Doktor Dakley havde nemlig forladt Nabolaget og nedsat sig i London.

Ud paa Aftenen kom Evelyn. Lady Cairne mødte ham i Hallen. „Hvor er Willy?“ var hans første Spørgsmaal; han havde været saa vis paa at faa ham at se i det Dieblit, han ankom.

„Han var ikke ganske raff imorges, og vi overtalte

ham til at holde sig ovenpaa; det er intetsomhelst alvorligt."

Udtrykket i hans Ansigt forandredes; men han gik hurtigt videre uden at sige et Ord. I Korridoren mødte Mrs. Humphreys ham og fortalte ham, hvorledes alt sammen var gaaet til. Han traadte ind i Værelset. Willy sad paa en lav Stol ved Kaminen, varmt og omhyggelig indhyllet. Spilken Smerte der gjennembevæde hans Brors Hjerte, da han saa ham!

"Mit kjære Barn!" udbød han og tog Willy i sine Arme; "hvad er alt dette? Hvorledes føler du dig? sig mig det!"

"Jeg er saa glad over, at du er kommen tilbage!" hviskede han, idet hans Hoved sank ned paa Brorens Skulder.

Lidt efter lidt erfarede Evelyn den fulde Sandhed. Han følte sig meget vred, men Willy sagde alt, hvad han kunde, til Lauras Undskyldning. Evelyn affendte straks Bud til Archester efter Doktor Irvine. Han var ingen fremmed. Han erindrede, hvad han havde hørt om ham, hans Omhed for Børn og Marsagen dertil, og han følte, at han heller vilde se Willy i hans Hænder end i nogen andens. Willy huskede ogsaa den høje, alvorlige Læge, der havde talt saa venlig til ham, og havde intet imod, at han skulde komme.

Klokken var næsten ni, da han kom. Willy var allerede for længe siden gaaet tilfjængs. Doktoren satte op en betænkkelig Mine, da han hørte, han havde været udsat for en Novemberaftens raa, fugtige Luft, men han vilde nødig sige noget, der kunde forøge hans Brors øiensynlige Uro og Frygt. Han traadte paa sin rolige, stilfærdige Maade ind i Willys Værelse, satte sig ned ved Siden af ham og gav ham nogle Spørgsmaal, og efter derpaa at have skrevet Recept og givet Mrs. Humphreys nogle Anvisninger forlod han Værelset med Sir Evelyn. "Hvad tror De om ham?" spurgte denne hurtigt og ængstelig.

"Der er ingen Fare for Siebliffet," sagde Doktor Irvine. "De maa imidlertid tage ham til et varmere Klima for Vinteren, saasnart han er istand til at rejse."

"Hvorformhelst De tror, det vil være godt for ham at komme; men sig mig, er der nogenformhelst Marjag til Frygt?" Han saa saa bleg og bekymret ud, at Doktor Irvine uvilkaarlig blev mindet om sin egen bitre Sorg mange Aar tilbage. Han var en god Mand; Sorgen havde øvet sin velgjørende Virkning paa ham.

"Han er i sikrere Hænder end vore," sagde han blidt; "men jeg tror, vi har Grund til at haabe. Spørgsmaalet er, hvorvidt han vil have Kræfter til at overvinde dette Anfald, hvis det skulde vise sig at blive alvorligt; og jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg har nogen Frygt for det."

Sans Frygt blev ogsaa virkeliggjort. En alvorlig Lungebetændelse paafulgte og i nogle Dage svævede Willys Liv i Fare. Evelyn veg næsten ikke fra hans Side; Barnet klyngede sig mere end nogenjinde til ham nu. Doktor Irvine var utrættelig i at tilse ham, og tilsidt begyndte hans lille Patient at komme sig. Stor var

Glæden gennem det hele Hus, da han blev erklæret for Refkonvalescent.

Lady Cairnes og hendes Datters Sindsstemning i denne Tid var just ikke misundelsesværdig. De saa meget lidet til Sir Evelyn, og naar de mødtes, var hans Væsen, maasse ham selv ubevist, tilbageholdende og tvungent. Han havde modtaget Lauras Undskyldninger med en Læmsked, der var udtrykksfuldere end Ord. Hun følte, at hun ved den ene ubesindige, hensynsløse Handling havde stillet en uoverstigelig Skranke mellem sig og sin Fætter.

Endelig var Willy sterk nok til at kunne rejse. Evelyn tænkte paa Nizza eller Mentone; men Barnet høn-faldt saa indstændig om at maatte rejse til Ventnor, da Everslehs tilbragte Vinteren der, at han — med Doktor Irvines Samtykke — indvilgede deri. De to Familier tilbragte lykkelige Uger sammen der, og Harry Wyndham var ogsaa en stadig Gjest; hans og Graces Bryllup skulde finde Sted til Sommeren. Sølufsten begyndte tilsidt at gjøre sin Virkning paa Willy; en svag Farve vendte tilbage paa de blege Kinder, og hans Appetit forbedredes, saa Doktor Irvine var vel fornøjet, da han kom ned for at se til ham. Grace var Willys specielle Yndling, og hun var altid om ham, naar Sir Evelyn var nødt til nu og da at rejse til Alliston nogle Dage for at tilse sine Forretninger der; han bragte da altid med tilbage Blomster, Frugter og andre gode Sager, der ikke var at saa nede ved Søen. Maanederne gik, April var kommen, men uden at bringe nogen virkelig Bedring; tvertimod syntes Willy gradvis, næsten umerkelig at tabe, snarere end at vinde Kræfter. Doktor Irvine begyndte at blive alvorlig bekymret. Men Evelyn vilde endnu ikke se, at der var nogen Fare; Everslehs var ogsaa sangvinisk. Den eneste, der aldrig var ængstelig, men heller aldrig talte om at blive raff igjen, var Willy selv. Dmt og taknemmelig som altid klyngede han sig til alle de kjære, der omgav ham, og glædede sig over Vaarens Skjønhed. Men i den Barnejsæl hviskede en Stemme om et Gjem, lysere og herligere end noget jordisk; og han vidste, at han ilede mod det lyse Gjem. Tanken derom fyldte ham med Glæde; hans eneste Sorg var, at han aldrig kunde omtale den Gjenstand til Evelyn, for hvem den blotte Tanke var saa bitter, at han vendte sig fra den næsten med Utaalmodighed. Til Doktor Irvine talte imidlertid Willy uforbeholdent. "Jeg vilde ikke bryde mig om at blive raff, naar Evelyn bare ikke var saa ulykkelig for min Skyld," sagde han en Dag til ham.

"Maasse du alligevel endnu kan blive sterk igjen, mit kjære Barn," svarede Doktoren. "Men jeg er glad ved at vide, at du ikke er bange ved Tanken paa Døden," tilspøiede han blidt, "at du tillidsfuldt kan overgive dig i Guds Hænder, hvorledes det end gaar."

"Na, Doktor Irvine, hvorfor skulde jeg være bange? Jeg synes, jeg føler mig nærmere ham for hver Dag. Det vil ikke være længe nu, før Jesus kommer for at hente mig," sagde han med et sødt, tillidsfuldt Smil.

„Men der er en Ting, jeg ønsker saa — at De vil lade Ebelyn tage mig tilbage til Alliston igjen; vil De?“ bedblev han med et bønfuldende Blik. „Jeg længes efter at se det endnu engang.“

Doktor Irvine havde Betænkeligheder ved at resifere Reisen, og Ebelyn havde stort Ønske om at forsøge, hvad et Ophold i det sydlige Frankrige eller Italien kunde udrette for hans dyrebare lille Bror; men Lægen indsaa klart, at ingen jordiff Omhu eller Dygtighed kunde hjælpe her, og tilraadede Sir Ebelyn at vende tilbage. Det saa virkelig ud, som om Willy for en kort Tid oplivedes lidt, da han kom tilbage til sit kjære Hjem. Han var atter ude i Haven og under Vindetræet med Ebelyn. Undertiden kunde han tage en kort Ridetur eller kjøre med ham i den lave, magelige Ponyvogn. Smt som altid vaagede

Præsident Lincolns Barndomshjem i Illinois.

Ebelyn over ham og forsøgte at overtale sig selv til at tro, at han vilde komme sig. Men lidt efter lidt var han nødt til at indrømme Sandheden for sig selv, da Willhs Kræfter atter hurtig begyndte at aftage. Den venligste Sympati viste dem af Presten Randolph, Eversleys og det hele Nabolag. Men Ebelyn var som altid Willhs kjæreste Selvtab; han følte sig aldrig saa lykkelig og vel, som naar han var i hans Arme. Hvor ofte han forsøgte at vende hans Tanker til de Ting, han selv elskede høiest, og Ebelyn lyttede som aldrig før; for det var næsten, som om en Englestemme talte til ham, en saadan overjordiff Renhed og Skjønhed var der over den Varnesjæl nu. En mild Solfskinsdag bar han ham omkring i Parken; og da de kom forbi den Port, der førte hen til Kirken, sagde Willy:

„Vil du tage mig derind et Dieblis, Ebelyn? Jeg vil gjerne se den kjære gamle Kirke.“

Han aabnede Porten og snart stod de foran den samme gamle Portal, som Miss Leslie havde beundret saameget. Ebelyn satte sig ned der, og i nogle Minuter var begge tause.

„Ebelyn,“ sagde Willy tilsidst, „ser du det smukke lille Træ der?“ og han pegede paa et smukt, ungt Piletræ, som voksede lige ved Porten. „Under det havde jeg Øyst til at ligge; jeg vilde gjerne have Græsset og Løvet over mig, beskinnet af Solen ligesom nu. Og saa vilde du gaa forbi hver Søndag,“ tilføiede han drømmende, „hver Søndag, naar du gif i Kirke, og da vilde du tænke paa mig; vilde du ikke, Ebelyn?“

Ebelyn kunde ikke saa et Ord frem. Store Taarer stod i hans Øine; men han vendte sig hurtigt bort, forat Willy ikke skulde se det. Hvad han tilsidst svarede, eller hvorledes han kom hjem igjen fra den Spadsertur, vidste han aldrig.

Dette var en af de sidste Gange, Willy forlod Huset. Lidt efter lidt blev han for svag til at taale endog den ubetydelige Anstrengelse; snart kunde han heller ikke komme ned mere. Han laa det meste af Dagen i sit eget Værelse paa en Sofa, som blev trukket tæt hen til Vinduet, hvorfra han kunde se udover Haven og Parken og de fjerne Øer. Stille og fredelige var disse sidste Dage af Willhs Liv. Der var ingen Lidelser, kun en gradvis, næsten umerkelig Aftagen af Kræfter; og dog kunde han undertiden være saa lig sig selv, saa livlig og fornøiet, at Ebelyn endog nu ikke ganske kunde opgive Haabet.

(Fortf.)

Smaatræ fra Hauges Synodes Missionsmark.

Disse Smaatræ er korte Uddrag fra Missionærenes Breve, som har staaet i „Budbæreren“ de sidste to-tre Maanedes. Man vil af disse Uddrag saa et noksaa godt Billede af Livet i Kina, de Vanfeligheder, som Missionærene har at kjæmpe mod, samt de Opmuntringer og Glæder, de finder i Arbeidet. Vi skal i senere Numere af „U. B.“ levere lignende Træ fra de andre Samfunds Felter.

„Her ude gaar det i et Jag fra Morgen til Aften. Folk kommer og gaar fra Morgen til Aften; nogle for Medicin, nogle for at tale om Guds Ord og nogle for at se, hvorledes Udlændingerne har det.

Vi er nu saa nogenlunde færdig med Byggearbeidet. Huset og Kapellet er nu færdige med Undtagelse af lidt Smaaarbejde, som jo altid følger efterpaa Opførelsen af Hus.

Folket har været noksaa venlige imod os. Vi har levet i Fred og Ro og med Undtagelse af nogle Rygter fra Tid til anden har vi ingen Grund havt til at frygte nogen overhængende Fare.

En Dag vor vor gamle Mrs. Shas ude med Anna, den ældste af vore Smaapiger. „Na, der er en udenlandiff Unge,“ raabte en. „Hys, hys, du maa ikke kalde Barnet saa, det er en liden Lærer.“ „Vilde Lærer, lille Lærer, har du spist?“ Gamle Konen svarede paa den sidste Silsen, medens de forbigaaende fortsatte sin Vej. „Disse

Udlændinger er frygtelige Mennesker," fortsatte den første Taler. „Folk siger, de graver Nærene ud af Mennesker, at de tager deres Hjerte og Lever og laver Medicin af.“

„Nei," svarede den anden, „det er ikke Tilfældet. Disse Udlændinger her er meget gode Folk, og deres Medicin er udmerket. De har helbredet en Masse Mennesker. De er heller ikke store paa det. Hvem som helst kan tale til dem.“

Saaledes er det nok nede i Folkedybet. Nogle taler ondt om os, andre forsvare os, og dog haaber vi med Tiden, at Stillingen vil forandres mere og mere til vor Fordel.

Vi har netop et meget velgjørende Regn, og derfor takker vi Gud.“ — D. N. Wold. Den 7de April.

„Det er uroligt blandt Folket og mange Rygter gaar; men vi aner ingen Fare for nærværende paa vort Missionsfelt. Tredivede katolske kristne er dræbte 100 engelske Mil herfra. Hundreder af Soldater er sendt iveri, og nu skal det være fredeligt igjen.“

Sandahl skriver, at der gaar Rygter, at Brønde skal være forgiftede, og vi faar naturligvis Skylden.

Trods dette gaar dog Guds Gjerning fremad, og vi haaber paa hans Kraft til at fuldføre den. Det er ikke saa greit at være Missionær. En tung og ansvarsfuld Gjerning. Ofte er jeg udfat for at sige med Kristus: „Er det muligt, tag denne Kalk fra mig; men ske ikke min Vilje.“

Det er fremdeles en stor Tilstrømning til alle Stationer, og vi venter paa en Pirsevind. Da skal det blive herligt at være Missionær; men først Korset — saa Kronen. Først Kamp og Udholdenhed, saa kommer Seiren og Belønningen. Stort, at Gud agter os værdige til et saadant herligt Kald!“ — S. N. Rønning. Den 19de April.

„Forleden Onsdag, 16de April, foretog Dr. Gotvedt en Operation. En 46 Aar gammel Mand, der bor 240 Vi borte, kom her med en Bekt under høire Skulderblad og bad Gotvedt om at tage den bort. Det blev gjort, og Manden er nu i god Bedring. Det saa noksaa kritisk ud en Stund, men det løb dog, Gud ske Lov, heldigt af alligevel. — Torsdag havde han atter en Operation. Og saa en Bekt, der blev fjernet fra en Mandts Baghoved. Det gik hane godt. Vi glæder os over, at det gik saa heldigt.“

Det havde virket til stor Skade, ikke alene for Lægevirksomheden, men ogsaa for vor Mission i det hele taget, om det havde gaaet galt. Men nu, som det gik saa godt, vil det ikke alene være en stor Anbefaling for vort Hospital og vor Læge, men det vil ha sin Betydning ogsaa for vor Mission i Almindelighed.

Veiret har været svært afvekslende udover Baaren med stærk Stigen og Falden i Temperaturen. Varmen har tilbids gaaet op til 100 Grader, og saa har en Kuldebølge kommet og drevet Kvikløbet ned lige under 60 Grader. Vi har netop nu denne Temperatur. En Tordenbyge drev den igaar ned til dette Stadie. Tilbids

som Følge af denne stærkt afvekslende Temperatur er her ikke liden Sygdom blandt Folket. Paa Sven nær er vi dog alle ved Stationerne ganske friske, og alle arbejder vi med Lyft. Ikke blot vi voksne, men ogsaa Børnene. De regner og skriver og læser og synger, saa det er en Lyft. At her nu holdes amerikansk Skole i Jan-ch'eng er aldeles nyt. Det er nyt for Jan-ch'eng, og det er nyt for os.“ — Th. Gimle. Den 22de April.

„Vi har arbejdet (i Landsbyen Tenchen, fem Mil fra Jan-ch'eng) omtrent syv Aar. Fremgangen i Skolen har været langsom. Dette er muligvis Grunden til Banfeligheden med at naa de unge Kvinder. Døtrene maa ikke vise sig i en Forsamling, og Svigerdøtrene maa være hjemme og arbejde. Det er dem ikke tilladt at tænke selvstændigt, og selvsølgelig kræves af dem, at de skal høre sig for sine Svigermodre, som ikke „sparer Riset“ ved den mindste Forseelse.“

Jeg har ofte hørt saadanne Bemærkninger fra Tjenestepiger som denne: „Jngen er vanskeliggere at gjøre tilgods end de, som selv har været Tjenere.“

Den unge Kvinde i Kina, som lider under sin Svigermoder, vil, naar hun selv har opnaaet den meget eftertragtede Stilling at blive Svigermoder, behandle sine Svigerdøtre med samme Hovmod og Foragt, som hun selv har været Gjenstand for af sin tidligere Herseerinde. Der er naturligvis Undtagelser. — — —

Til at oplive Interessen i Tenchen, som slappedes ved vort Fravær, forsøgte jeg den gode gamle Maade, nemlig at gjøre flere Dages Besøg i deres Hjem. Forleden Fredag gjorde jeg mig færdig til at foretage en tre Dages Rejse. Jeg satte mig i en Bærestol, der bares af to Mænd. Dette er et Befordringsmiddel, der ikke særdeles tiltaler mig. Jeg pleier ialmindelighed at ride paa Hest. Disse Landsrejser er mig en sand Fornøjelse. De mange Landsbyer, omringede af Træer og Buske, der skjuler de mange faldefærdige Hytter, fremstiller et prægtigt Skue.

De mange Gravhøje udover Agrene optager meget af den Jord, der ellers kunde dyrkes. I Sandhed et vemodigt Skue.

Gamle Mrs. Tong hilste mig hjertelig velkommen. Jeg sølte mig straks hjemme i mine nye Omgivelser. I samme Hjem boede tre Familier. En Dør og to Vænge blev baaret ind i mit Værelse, der skulde tjene som min Seng. Før jeg gik til Hvile, havde jeg den Fornøjelse at se en Ko og hendes Kalf træde frimodigt ind i mit Værelse. De gik ind i et Værelse, der laa tilvenstre. Derpaa kom et Hjel, ikke særdeles vakkert af Udseende og uden at gjøre nogen Undskyldning gik det over Gulvet ind i et Værelse tværs over fra Koens. Jæst som jeg sad og tænkte i mit stille Sind, om noget mere skulde komme, ind træder en hel Hønseskof. Uden at lægge Merke til noget, kom de og tog Plads ved min Seng. Jeg saa paa mine Benner og spurgte, hvor de skulde sove. „So,“ sagde Bedstemoder, „vi maa være i Nærheden af Dyrene hele Natten, ellers vil de blive stjælet.“

Efterat Mr. Tong havde bedet en Bøn, gik vi til

Spile. Med Tilladelse var en gammel Betler tilstede ved Andagten, ligeledes en forældreløs Gut, som arbejdede hos ham. Begge var pjaltet og saa ganske forloren ud. Gid Hjert fra Jesus maatte finne ind i deres Hjertes.

Lørdag havde vi Anledning at gjøre mange Besøg. Mange saa nu for første Gang en udenlandsk Kvinde. Dog dette var et Middel til at samle mange Folk.

Min Medhjælper, Mrs. Chang, reiste sig, tog paa sig en værdig Mine og sagde: „Vi er ikke kommen bare for at sees, men ogsaa for at blive hørt. Efterat hun havde givet dem Oplysning angaaende vort Grinde opfordrede hun mig til at tale. Det er ikke en let Sag at tale til en saadan Forsamling.

Mænd, Kvinder og Børn havde det travelt med at gjøre Bemærkninger om min Klædebragt. Jeg raabte til Gud om Hjælp. De blev nogenlunde rolige og jeg fortsatte med at fortælle dem om en almægtig Gud. En sagde: „Hvor meget vil du give os per Maaned om vi bliver kristne?“ Dette gav mig Anledning til at fortælle dem, at kristne kjøbes ikke for Penge. Vi indbød dem alle til et Møde, der skulde holdes i Tenchen den følgende Dag. Den følgende Dag var de tilstede ved Mødet allesammen. Hvad end Grunden for deres Komme maatte være, saa var jeg glad over at de kom.

Mandag gik vi i Besøg fra Hus til Hus i Tenchen. Hvert Hjem havde sine hemmelige Sorger. Mrs. Tja vilde ikke lade sig trøste. Hendes Søn havde forladt Hjemmet et Mars Tid siden uden at efterlade det mindste Spor om, hvor han opholdt sig. Dag og Nat sørgede hun over ham. Hun søgte Raad hos en Prest og han leverede hende en Kurv indeholdende Papirstykker paa hvilket der var skrevet kinesiske Skrifttegn. Paa den Rappe hun tog stod der: „Død“. Staffels Kvinde. Jeg bad hende bede til Gud, som kunde og vilde høre hendes Bønner.

Vi var heldig i at saa gjenoprette en Læseklasse. Efter nogen Løffen fik vi to Piger til at begynde i Guttefolen.

Lørdag havde jeg den Glæde at tale om Jesu Pjærighed til mange.“ — Oliva Sovnefjeld.

„I Tsipingtien gaar det meget godt med Arbeidet. Broder Landahl og Husfru er meget ihærdige i sin Gjering. Der er Udsigt til stor Indhøstning med Tiden. Der er Udsigt til stor Indhøstning med Tiden. Past. Wold er nu ganske færdig med sin Station i „Tsz-Ho“. Wold har gjort en god Begyndelse. Han er en dygtig og praktisk Mand. Stationen ligger paa en Forhøining, et sundt Sted. Maa det være Staden paa Bjerget. Himle kalder Stedet for „Karmel“. For 2 Uger siden var jeg der og indbiede et stort Kapel eller Kirke. Arbeidet er i fuld Gang. Dr. Gotbedts er i bedste Velgaaende. Himle bygger Fjeldstuen op igjen. Hans lille Søn, Svend, er fremdeles daarlig, dog synes vi, at han kommer sig lidt. Vor Søn, Nilius, har været meget syg, men er nu atter frisk. Det begynder alt at blive varmt og usundt. Maa Gud saa bevare os alle.

Nu som før har Missionsarbeidet sine mørke og lyse Sider. Bøgerbevægelsen har gjort sit til, at vi mere end før saa se ind i de mange Vanstueligheder, som er forbundne med at bringe Kristi Evangelium til dette eienommelige Folk.

Det vil tage en god Stund, før Folket kommer i Ro efter denne frygtelige oprørte Tid. De store Skatte, som nu blir lagt paa Folket for at betale de uhyre Krigsomskostninger, vækker megen Uvilje og Amur over alt. Under saadanne Omstændigheder kan man ikke vente store Resultater for Missionen. Ved at betænke alt dette er jeg ofte forundret over, hvor taalmodige Folket kan være mod os. Denne blodige Forsølgelse har gjort grusom Skade og Forstyrrelse for Missionen for nærværende, men paa samme Tid har det givet Kineserne mangen god Læse, og i Guds Haand været et Middel til at berede Jordbunden og vil bringe herlige Frugter i sin Tid. Vi faar plante og bande og saa lade Herren give Væst. — S. N. Rønning. Den 26de April.

„En Læge hjemme har det forholdsvis noksaa mangelig; med andre Ord, alt hvad han behøver, staar til hans Raadighed. Ikke saa her. Her maa man selv være alt. Ingen at stole paa som Assistent snart sagt i nogen Ting. Ofte maa en stakkel sendes bort, for man har ikke det forhaanden, som kunde hjælpe, det være nu Medicin, Apparater eller noget andet. Dertil kommer Blindheden, Overtroen og Mistanken hos Hedningerne, og de er farlige Ting at haandtere. Her trænges Visdom. Saa er Hedningerne uesterrettelige. Man foreskriver dem, f. Eks. hvordan en Medicin skal tages, men naar de har taget en Del og føler bedre, eftersom deres Syge er „tung“, saa tager de ligesaagodt mangedobbelt med maaffe ubehagelige Følger; eller naar de efter at have „spist“ lidt Medicin ikke er bedre, stanjer de helt og vil have sterkere Medicin. — Man sætter sin bedste Assistent til at vaske Saarene, men snart kunde man ønske at Ratten var tilstede — en „Rattevaske“ vilde være bedre. Men her behøves Taalmodighed — ja endnu lidt mer end Taalmodighed.

Vi har indredet nogle Rum til i Hospitalet og foretaget nogle Reparationer, saa til Nød kan man rumme en ca. 25 Patienter. Sygerummene er efter vor Smag meget tarvelige, men dog langt bedre end de fleste kinesiske Huse. Vi har en Mand, som lager Mad for de syge. De faar 2 Maaltider almindelig god kinesisk Mad pr. Dag. For Mad, Logi, Medicin og Pleie betaler de som Regel 60 Cash (omtrent 4 Cents) pr. Dag. Det er jo ikke nogen stor Sum, endstjønt den kan være noksaa stor for mangen Kineser. Erfaringen viser, at det er bedst at tage lidt Betaling.“ — Dr. J. M. J. Gotvedt. Den 13de Mai.

Dr. Gotvedt beretter om mange ganske vanstuelige Tilfælde, han har behandlet og været særdeles heldig. „Det er et Arbejde, som er værd at ofre sig lidt for,“ siger han. „I sin Tid skal vi se Betsignelsen. Vi har ingen saadan Anledning til at naa Folket som i Hospitalet.“

„Baade i „Tsz Ho“, „Taipingtien“, „Fan-ch'eng“ og ved Bistationerne har Arbeidet nu i flere Maaneder gaaet med fuld Kraft. Hundreder, ja Tusinder har i denne Tid faaet Anledning at høre det fressende Evangelium. Mange faar daglig Undervisning, nogle er døbt og de kristne faar den nødvendige Nøgt og Pleie. Ved Siden heraf har Dr. Gotvedt haft Hænderne fulde af Arbeide blandt de syge. Børneskolerne har været godt besøgte. Saa jeg faar tro at Arbeidet bare disse faa Maaneder ikke har været forgjæves; men at vi har stor Grund til at takke Gud for hver Dag, vi faar Naade til at leve og virke blandt disse stakkels Hedninger, der lever uden Gud og uden Haab i Verden.

Maa Gud saa tilgive baade eder og os, for vi har saa liden Tro og saa liden Kjærlighed!

En Gang før nævnte jeg vist om, at vor kjære Evangelist „Swang-in fan“ var syg og maatte rejse hjem. Herom Dagen fik vi Bud fra hans Søn, at hans Fader døde 6 Dage efter han kom hjem. Vi var forberedt paa et saadant Budskab; thi han var alvorligt syg, da han reisste. Doktor Gotvedt gjorde alt han kunde for ham; men han blev kun stadig daarligere.

„Swang“ var den første voksne, som blev døbt i vor Mission. Han har alle disse Aar kun været os til Glæde og Betsignelse. Under Forsølgelsen gjorde han vor Mission stor Tjeneste. Medens alle Missionærerne var ved Rykten, blev Swang betroet at rejse med Penger til Underhold for Missionens Børn og Lønning til Lærerne og Bibelskvinderne. Mene reisste han til Fan-ch'eng med Pengene i den oprørte Tid og udførte sit farlige Hverv meget tilfredsstillende.

Swang var en kjær Broder, som vi savner meget. Han var den Mand vi mindst kunde undvære. Men Herren gjør kun hvad der er til Gavn for sit Rige, hans Navn være Lov og Pris.

Den sidste Dag Swang var med os, havde vi en stille, salig Afskedsstund i Pastor Gimles Kontor, hvor vi nød Nadveren, knælte sammen og anbefalede alt i Guds Haand, bad at hans Vilje maatte ske og ikke vor.

Fra Past. Oppegaard fik jeg med et Uhr til Swang. Han var meget glad i Gaven og skrev et længere Brev, som jeg først nu har oversat og vil sende hjem til Br. Oppegaard. Det er et kraftigt Bidnesbrev, der taler for sig selv.

Før et Aar siden havde Swang laant af Br. Landahl \$2.00. Før Swang reisste kom han og fortalte det og bad mig beholde Uhret, saa han kunde faa betale Landahl. Hans Uerlighed rørte mig og især, da han søiede til: „Forresten er jeg store Synder ikke værdig at have et saadant Hædersuhr.“ Han storgraad. — I sin sidste Gilsen til os beder han, om vi vil tage os af hans Søn — 16 Aar gammel — og paa vor Skole gibe ham en kristelig Undervisning.“ — S. N. Rønning. Den 25de Mai.

„Det er Lørdags Aveld. Kom netop hjem fra Sje-

liang. Siden fik jeg Lag over Gode der oppe paa Sje-liang, har jeg været der nogle Dage og seet til Arbeidet. Der er nu snart Rum for fire Familier og om et Par Ugers Tid vil Resten blive færdig.

Har ikke været saa ganske fri for Uengstelse ligeoverfor det Arbeide deroppe. — Det kunde jo let hænde, at jeg en vakker Dag kom derop og saa Huset nedrevet igjen. Det blev jo saa temmelig ramponeret i Oprørs-aaret — og nu at opføre det igjen maa jo føles som en Trods ialfald hos nogen. Men alt har gaaet stille og fredeligt, Gud ske Lov, saa jeg ikke fandt nogen Betænkelighed ved at stanse deroppe. Anbefalet i Guds Haand sovnet jeg ind om Aveldene noksaa trygt sammen med mine 30 Hedningevenner. — Her i Omegnen er forøvrigt alt stille og roligt. Hertil bidrager for en stor Del den gode Abling Folket har faaet. Urter og Bønner slog godt til, saa havde man Byggen, der ogsaa var fin, og nu holder Folket netop paa at bringe til Hus de sidste Neg af en ualmindelig rig Hvedehøst. Jeg har aldrig seet vakrere Hvede. Det er aldeles et Kronaar. Du kan nok se et og andet paa bort Museum i Ned Wing, men hvad jeg saa i Dag, da jeg kom ned af Fjeldet, maatte du komme herud for at se — en Lærskoplads. Der dreves ikke mindre end 2 Par Okser og 1 Par Heste paa denne Lærskoplads og desuden var der 12 Mennesker i Virksomhed. Seks af disse — 4 Mænd og 2 Kvinder — svinget Pleielen noksaa lystigt. Det blæste lidt, og nogen holdt paa at rense Hveden ved at kaste den i Luften med en Træskuffel — Avnerne fløi bort og Hveden faldt ned saa ren som den kommer gennem nogen Separator. — Th. Gimle. Den 7de Juni.

Nyere Undersøgelser har godtgjort, at Mustelstyrken tiltager, straks efterat man har spist. Dette har sandsynligvis sin Grund i Stibelsstoffernes Fordøjelse og Opsugelse, hvorved Mustelbævet tilføres en ny Forsyning af Glykogen, som er Kilden til dets Energi. Det er derfor ofte tilraadeligt at give sterkt udmattede Personer en ringe Mængde Føde, men den maa være af en letfordøjelig Slags. Kvælstofholdige Fødemidler saasom Rjød og Eggespiiser maa særlig fraraades saadanne, som befinder sig i denne Tilstand. Lynd, velkogt Kornsuppe, Bælling, lidt Ris, en Brødkorpe (den er lettere fordøjelig end de indre Dele af Brødet), nogle Vindruer, en Appelsin eller en anden Slags moden Frugt, er det mest passende i dette Tilfælde.

En Irælænder, hvis Sag skulde fore i Retten, blev trøstet af Fængjelspresten.

„Ikke tab Modet, min gode Mand,“ sagde den villige Sjælesørger. „Stol paa mig, der vil blive vist Dem fuld Retfærdighed.“

„Men det er jo netop den, jeg er ræd for,“ hvistede Synderen betuttet.

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

HOW WARREN SAVED THE BABY.

A Story for Children.

For an hour Warren had lain under water, his toes buried in the muddy bottom and his head beneath the long prairie grass which drooped over the edge of the lake like a fringe. The water was not cold, for it was August, and the sun shone down warmly enough.

No, it was not the temperature of the water which had chilled the boy through and through and left him there at the lake edge, half-paralyzed. It had been a slowly ascending column of smoke, spreading like a cloud at the top, a cloud which seemed to shut out light and warmth—and hope. For the smoke came from the burning of his home, a quarter of a mile away across the prairie; and he had left his mother and his baby sister there but a short time before. He had dared venture no closer, and had thrown himself into the lake, because a dozen maddened Sioux Indians were circling about the building as it burned.

The scene was in Minnesota, far out in Blue Earth County, on the prairie beyond the head of Butternut Valley.

It was now the year 1862; and on this August afternoon, his father being away at the village of New Ulm, Warren Heath had chanced to go to the house of their nearest neighbor, a mile away, on an errand, leaving his mother and the baby at home. He could not foresee, any more than could the thousand settlers so soon to be massacred, that it was to be the day of the bloody uprising of Little Crow and his band.

It was while the boy was returning that he saw the flames and the Indians on their ponies, and threw himself into the lake, to escape what he felt must already have been the fate of the two defenceless beings in the house.

He had been in the water an hour, never once taking his eyes from the column of smoke. Now it was beginning to grow less, and he realized that he no longer heard the strange cries of the Indians. He drew himself up so that he could see the heap of smoldering ruins, but the savages were gone. From a little rise of ground a few steps away he could see them riding rapidly off, driving the cattle before them. There was not a movement around the house.

Warren clutched at the trunk of a little cottonwood for support, and turned his eyes away, and for the first time looked in other directions. There was a column of smoke coming up from the neighbor's house he had just left; and in other directions were other smoke columns. The savages had come in separate bands, and had wiped out the little settlement in an hour.

Perhaps he was the only living person left. He felt

he must do something, or he should faint; suddenly he started, and ran blindly toward what had been home.

He stopped in the garden, gasping for breath, his heart thumping wildly. House and barn were but two blackened, smoldering mounds. But he thought afterwards that it was the most joyful moment of his life because, as he cast his eyes down, there, almost at his feet under some broad-spreading rhubarb leaves, were his mother and the baby—alive.

The woman started up as he sank beside her on his knees. "Go back, go back, Warren!" she said in a strange whisper; "don't come here—they will see you!" She took her hand from where she had it clasped tightly over the baby's mouth, but clasped it back again as the little one uttered a cry.

"No, they're gone," whispered the boy. "Don't smother Milly."

She sat on the ground looking at him in a dazed way, the baby in her lap, her hand still stifling its cries.

"They're gone," he went on; "I saw them. I was in the lake. We can go somewhere and be safe."

She was still looking at him. Then suddenly she said, still whispering: "Come, we must get to the corn-field. We can hide there. They'll come back. Help me a little—I think I hurt my ankle—I fell going down the cellar stairs. What—what's the matter with my arm?"

Her left arm was hanging helpless by her side. Warren felt of it. "It's broken, isn't it?" he said, simply.

"No matter—we must get to the corn-field. I saw them coming" and ran down cellar with Milly. I fell on the stairs. Then I heard them breaking open the cellar door and I came up the outside stairs and got here. They were all inside and didn't see me. I must have hurt my arm, too, when I fell. I can't walk," she added, sinking back on the ground, "but I can crawl as far as the corn. Hurry, Warren—they'll surely come again!"

He took the baby, and, half-supporting his mother, they made their way slowly and painfully to the sheltering corn. The little one, though half-dead with the way its mother had held it to still its cries, kept up a vigorous protest.

Once hidden among the corn the woman became more composed and took the baby, and tried to comfort it as best she could with one arm helpless. Even now she scarcely felt the pain of her wounds. The baby, who was about a year and a half old, soon regained its spirits and tried to toddle about on the ground and examine its strange surroundings among the towering cornstalks; but the mother never relaxed her hold on the little one's dress. Warren, despite his mother's objections, made his way to the top of a knoll on the other side of the field, but brought back the report that the five houses before visible were all marked by a column of smoke, and that he saw no sign of life anywhere. As for the houses down Butternut Valley, they had no doubt shared the fate of the others, as the Indians had made off in that direction.

Warren and his mother talked it over and decided that Mr. Heath was probably safe at home till late in the afternoon. He would surely come late with help. Even if he did not come till morning, they would be pretty safe there in the corn. The greatest problem seemed to be food for the baby, which had been weaned, yet could not be kept alive on the solid food that the boy and his mother might subsist on.

Just as it was growing dark, Warren crept out to the house and succeeded in fishing up from the cellar some salt pork, half cooked by the fire; he also threw some ears of corn into the hot ashes of the straw-stable, and

allowed them to roast. These would sustain himself and his mother, but they would not do for little Milly.

"Surely, they'll come in the morning, if they don't get here to-night," said Mrs. Heath; "they or the soldiers from Fort Ridgley."

The woman could not know that New Ulm, where her husband was, was besieged by the savages, and that the little handful of soldiers at the fort had all they could do to defend themselves.

The night was warm, and, except for the dread of the Indians and the pain from her wounds now felt by Mrs. Heath, it was not passed unpleasantly among the rustling corn. Warren had pulled enough long pigeon-grass to make a comfortable bed. He had covered his mother and the baby with it, and stood guard over them during the early part of the night; but later they all slept till dawn.

Even the baby had slept pretty well, though plainly in want of food. But morning brought no food for her. She rejected the scorched corn and the half-burned meat, though the other two found it acceptable. The sleep had helped the woman's spirits, and she was even more hopeful than on the night before. And she needed all her hopefulness, for the day passed without sight of human beings, except for a band of Indians galloping by a half mile to the north. But the baby was in a sad way. She had at last sucked eagerly at the strips of fat pork, but it had disagreed with her, and as night approached she grew hot and feverish. When the sun, big and red, went down upon them for the second time there among the corn, the woman said:

"Warren, there is no help coming to-night. Perhaps everybody is killed, and there is no one to come. Perhaps your father is killed," and she choked back a sob. "You and I, Warren, could live here for a long while, maybe, but Milly is sick and starving. I want you to take her in your arms like the big strong boy you are, and carry her to New Ulm. Never mind about me. I will stay here until you come, or—You must go now, to-night while it is dark, and you will be less apt to be seen by the Indians. Don't think about me—save yourself and Milly. God, I am sure, will take care of you—and perhaps of me."

The boy sat on the ground silently looking at her for a long time; then he rose, and without a word began to prepare for the journey.

* * * * *

The stars were shining brightly, and there was a faint glow in the east, as of moonrise, when Warren, the baby in his arms, crept down the rough road to the Minnesota River. He was already three miles on his way, having come down Butternut Valley to reach the main traveled road which ran along by the river to New Ulm. The houses on the way he had found to be blackened heaps, and he had seen no sign of life.

The baby at first had cried and moaned, but now had sunk into a nervous sleep, from which she started every few moments with a little plaintive cry. As he came down to the main road, which here ran close to the river, he caught the first glimpse of the moon over the bluffs. It was a welcome sight to Warren, since to carry the baby gently over the rough roads he needed all the light possible.

He had gone a little way up the main road when, coming around a turn, he heard a splash in the river to the right. He crept behind some sumacs and knelt down. Trees shut off most of his view of the river, but he could see the nearer shore. The splashing in the water con-

tinued, and he was soon certain that some one was fording the shallow stream. His first thought was of soldiers from Fort Ridgley. He strained eyes and ears, but his hopes fled as a dozen horsemen scrambled up the bank to the road ahead of him, and he made out by their blankets and head-dress that they were Indians. They passed in the road. At that instant the baby again nestled about and cried out plaintively.

"Hush, Milly, hush!" he whispered, rocking her in his arms softly. She struggled and cried louder. He cast a glance ahead and saw that the Indians were in a listening attitude. The baby started to cry again, when, in a sudden impulse of terror, he turned and ran back along the road as fast as he could, past where he had joined it and on down the river till he sank in the shadow of some bushes, exhausted.

The flight seemed to have quite tired out the baby, also, and she only moved her arms weakly and drew her breath in quick gasps. Warren listened, but heard no pursuers, so he concluded that the Indians had not made out what the noise was; but he instantly decided that the idea of his going to New Ulm must be abandoned. In the other direction lay Mankato, a dozen miles or a little more away.

His father was at New Ulm, but after all, the important thing was to reach people who had food for the baby. Indians might be lurking between him and Mankato, but he knew positively that they were in the other direction. It could not be much, if any, past eleven o'clock, and he would hurry to Mankato.

Two hours later Warren was still tramping on. The moon was now high, and there was no difficulty in following the road, which was fairly good. He had seen or heard nothing of Indians. He had passed two or three blackened piles where houses had evidently stood, but mostly the road lay close to the river, where the land had not invited settlement.

The baby seemed to be growing weaker, and her cries feebler and more plaintive. Much of the time she lay in a sort of stupor. Little as she had always seemed to him—and she was small for her age—she was proving a heavy burden for so long a walk, and his arms ached. But he forgot it all when she opened her eyes, clutched wildly at the vacant air, and began to cry with her old strength.

He spoke to her soothingly, and changed her position. She only screamed the louder; then she stopped, her whole frame relaxed and her breath came in choking little sobs. Warren stopped and looked at her; then suddenly he was struck with a greater terror than when he had seen the Indians.

"She's dying! She's dying!" he cried. "Milly, Milly! Oh, I must get somewhere, and find somebody!" and he started on a run down the road.

The next moment he stumbled and fell headlong. Instinctively he held the baby from him and saved her from harm, although he was bruised on the stones him. As he jumped up and gathered her again in his arms, he saw a building at some little distance across a field. It took but a minute or two for him to reach it. It proved to be a small barn which had in some way escaped; the house near by was in ruins. He pushed open the door and entered. There seemed to be no life therein.

He laid the baby on a pile of hay in the corner. She was drawing her breath in short, quick little gasps. He explored the building for anything in the shape of food. There were harnesses and tools scattered about, showing that the owner had been driven away by the Indians.

Warren was turning back to where the baby lay, dis-

appointed, but again ready to take up his burden and press on, when another idea struck him. He ran out and around the barn. He could see a fence farther up the hillside, and started for it. His heart leaped when he looked over it and saw cattle lying in a large yard. The gate stood open—they had evidently been browsing about the bluffs when the Indians came and so escaped, returning home according to custom later.

Warren closed the gate and approached them. They sprang up, four or five cows and some calves, and retreated. For ten minutes he tried to get up to the cows, but all to no purpose. Then he ran back to the barn. The baby was as he left her.

He began rummaging about feverishly, and soon came upon a long picket rope. Back up the hill he went, making a slipnoose as he ran. He knew the hopelessness of trying to throw it over the head of any of the creatures, now thoroughly alarmed at the appearance of a stranger, so he spread the large loop on the ground near the fence, and stood off at the other end of the rope, at the same time starting the cattle along the fence.

The first time he failed, but the second trial he pulled up the rope sharply, and one of the cows was struggling at the other end with a forward foot caught in the noose. She backed into the fence corner, and he approached cautiously and slipped a noose made in the other end of the rope over her horns. Then he tied this to a post and ran back to the barn, too excited almost to know where he was.

Yes, the baby was still breathing with the same little gasps. Could he find nothing in which to bring the milk? There must be something which would answer; but search as he might, he could not lay his hand on it.

Seconds seemed to him precious. He seized the baby and ran with her, back up the hill. The next moment he was kneeling at the cow's side. He propped the baby up on his knee with one arm, and directed a warm, white stream of milk toward her face.

His aim was poor enough. It went into her eyes, her nose, and anywhere except into her tiny mouth. But at last it did hit the mark. At first she sputtered and tried to turn her head; then she caught the taste, and began to swallow the welcome fluid eagerly. She drank all she needed for an excellent meal. Fifteen minutes later he was trudging down the road, the baby sleeping peacefully in his arms.

It was broad daylight, though not yet sunrise when Warren came up to a dozen white men, mounted and armed, serving as guard outside of Mankato, and told his story to them. One of them dismounted and helped him up, the baby still in his arms, and still sleeping peacefully, as she had done every moment since the stop at the barn. Then with another guard they galloped away to the village. Here, despite the terror which the dreadful massacre had wrought, there was no lack of kind hands to care for the baby.

With the little one safe Warren had only one idea—to return and rescue his mother. The situation of the town, however, was so desperate that it was late afternoon before those in authority would detail men to make the attempt. Then a band of twenty, well mounted, started, with Warren as guide.

The sun, again big and red, was almost setting when they sighted the place. Another little group of horsemen were turning away from the ruins of the noose. As Warren came nearer he recognized one of them as his father. The next moment the man started to grasp the boy in his arms, but Warren drew back and pointed to the

cornfield, saying, "Over there—she's there—come on!" and he led the way.

And there on the ground they found the mother, still alive, although too weak to speak above a whisper. But the food which they had brought, revived her, although perhaps no more than the sight of her husband and son, and the news that her baby was safe; so she stood the painful journey to Mankato, with strength enough left to press little Milly to her bosom with her one sound arm when she came; although the next moment the arm was about the neck of the boy who had so nobly carried the baby through such dangers. —Hayden Carruth.

INTERESTING NOTES ABOUT BIRDS.

One of the most interesting writers on birds and their many peculiar ways is Olive Thorne Miller of New York. To her writings more than almost to anything else is due the great interest that so many people at the present time take in studying nature. The last article that we have seen by this keen observer and gifted writer deals with a theme that is very old, but ever new, even in bird-land, namely about making love. Miss Miller writes:

"There are two popular ways of winning a mate in birdland. First to secure her favor, either by caresses, or by "showing off" of plumage, or performances, such as strutting, drumming, dancing, etc., when, as Darwin says, she makes her choice; or secondly, to settle matters by driving away other pretenders and by fighting, in which case she has no choice but is the prey of the victor.

In the great variety of methods employed, one family of birds is unrivaled. One might paraphrase an old saying and classify the feathered suitors in three divisions—wooers, bullies, and grouse. For that family, wherever found, from the poles to the equator, from Central Africa to the United States, is always and forever one of marked characteristics, of idiosyncrasies most grotesque, with its strutting and bowing, drumming, dancing, and crowing; its outlandish poses and its awkward capers; some of them rustle the tail feathers like a silk train, some fly high in the air and croak; and some run around with wings dragging. They ruffle their feathers, twist their necks, and utter grunts or croaks or whines or roars, roll over and over, spring into the air, and in fact act like candidates for a mad-house. Some blow up the loose skin like an orange on the side of the head—as our prairie chicken, others puff out a breast-bag like a pocket—as our pectorial sandpiper, and still others fight like savages. In fact, there is hardly a way of securing a mate known in the world of birds that has not its representation in this family.

Opera Bouffe Style.

A ludicrous example of the opera bouffe style of fascination, comes, as might be anticipated, from that land of the unexpected—China. The bird, one of the pheasants, is ordinarily a personage of modest and dignified appearance, who hides his gorgeousness in secluded retreats of the Himalaya Mountains. But the irrepressible reporter has sought him out and shown him up in his transports. In courtship he suddenly blossoms out into the most grotesque figure conceivable; fleshy horns rise on his head, hanging wattles swell and expand, wings open and droop, plumage stands out all over, and the possessor of all this glory sinks to the ground in an ecstasy. After a few moments of this dazzling display he calmly rises

to his feet, shakes himself into shape, and goes about his business as if nothing had happened.

So much has been written about the wonderful plumage shows of foreign birds at wooing time that we overlook the fact,—even if we are familiar with it,—that we have ourselves at least one family which can bear comparison with the world for feather decoration, and no doubt for courtship displays, though the birds have been so little studied that we have almost no testimony on the subject. These are the humming birds with their fantastic frills and fans, their crests, gorgets and eccentric feathers of many kinds, exceeding in variety the grids of Paradise themselves, and all in colors that rival gems. They have not the big showiness of the peacock and the argus pheasant, but are far more wonderful and attractive in their exquisite proportions and dainty movements.

Horned Owl's Way.

More interesting if less startling, than grouse manners, are the wooing ways of some of our familiar birds. What can be more charming, and at the same time more impressive, than the method of the great-horned owl? There are no poses for display, no capers to astonish the object of his choice; he is, in fact, almost human in his approaches, he wins by caresses. He quietly draws near to his beloved, who stands on a branch, turning her head away like a bashful girl. Fondly he strokes her with his bill, bowing solemnly, touching her beak with his—kissing might one say. Then bowing again and sidling a little closer as she shyly draws away. His demonstrations are received with apparent diffidence but without resentment, and after a while they fly slowly away side by side,—on wedding journey, perhaps.

Gentle and caressing also is the wooing of doves with breasts pressed together and mouth to mouth, "like the children of men," says a sympathetic observer.

A bewitching way to win a mate is to charm her by music. This is the fashion of our little house wren who arrives first in the nesting region, selects a site and begins the home, and then draws a mate out of the vast unknown by his charm of voice. No one could do it better, for he is a delightful and tireless singer.

Posing, or showing off seems to be a particularly effective way of impressing feathered femininity. The object is to draw attention to some peculiar beauty, of plumage, of coloring, or any unusual decoration, or to show the variety of positions one can assume. It is significant and sometimes surprising to note the bird's exact appreciation of his individual charm, and his well-planned manner of displaying it. The tiny kinglet, for example, whose one spot of bright color is a narrow strip of orange on top of the head, expands that till it looks like a golden crown and gives him a distinguished appearance.

Comical Woodpecker.

Our flicker, or gold-winged woodpecker, is comical in almost every act of his life, and he makes himself irresistible by sitting up very straight, fluffing out his beautiful spotted breast with his velvety black crescent, and spreading wings and tail to show their golden lining. To this exhibition he adds action, bowing to right and left, and thus displaying his last special attraction, the rich black cheek patches, or "mustaches."

A fly-catcher of the southwest—the vermilion—whose beauty is a brilliant vermilion breast, displays that peculiar adornment by holding himself poised in air over the head of the duller-colored personage he desires to charm. He hovers at a height of about twenty feet, with every

feather of body standing up, looking to irreverent eyes like an animated ball of feathers.

A certain plover seen by Mr. Selous—having only a white breast and a pair of bright orange colored legs to pride himself on, approaches his dulcinea with legs moving in rapid vibrations and head drawn up, showing his snowy breast.

When there is no striking beauty to display, manners come in. There are many instances of "deportment" that would put to shame the free and easy way of some human lovers. Nothing can be more impressive than the manner of the cedar waxwing, who comes to the chosen one with body trembling, vibrating in unison with his throbbing heart no doubt. Or the courtly ways of another of the plovers, as described by the observer just quoted, who has made some valuable studies of these little known birds. It is fashionable, says Mr. Selous, for lovers to walk demurely side by side, almost touching one another, and taking affected little steps quite unlike their ordinary way of getting about.

Kindly Excuse Me.

If another suitor appears, the accepted one turns and makes a solemn bow to his partner, as if to say, "Excuse me for a moment," then straightens up and faces the intruder a different fellow. There is no softness about him now. With head thrown back and tail spread he meets enemy, prepared to fight. If the unwelcome bird retires, as he usually does, the lover returns to his mistress, approaching in the most formal way, with the high courteous action of the knight of the olden time.

A little further on the pair indulges in a curious pose, assumed with so much ceremony that one wonders if it have not some peculiar significance,—a marriage ceremony, for instance. Standing side by side, though looking different ways, they stretch up very tall on their stilt-like legs, then slowly and solemnly curve their necks, turning the head downward, with beak pointed to the ground, and whole attitude stiff and rigid, and stand thus for several minutes.

Sometimes in bird-land the female takes part in the wooing, as in the case just mentioned, but occasionally one is seen as shy as a bashful girl, and again she is coquettish, leading her suitor on. The common cormorant, or shag, another bird of the shore, is a droll fellow on all occasions, even when he sits demurely on a rock, looking, as some one aptly says, like a long-necked black bottle. His love-making is unique. First he displays his one beauty, a brilliant orange lining to his mouth, stretching up his long neck and opening wide his beak that the gorgeous effect may duly impress.

A Ludicrous Figure.

Then he sinks on his breast to the ground, as if unable to stand in the presence of his charmer, with wide-spread tail turned over his back, and head turned backward to meet it, a most ludicrous figure. Such devotion usually completes the conquest, and the wooed one responds by coming slowly up to her adorer and caressing his throat with her bill.

Birds who depend on buffoonery and gymnastics to win a mate, are too numerous to speak of in this paper. As examples of the savage styles of wooing by roughness and by fighting may be mentioned our red winged black-bird, who bullies his mate till I have no doubt she is relieved when he leaves her,—perhaps, indeed, she drives him away,—and the ruff, who fights from dawn to dark with apparent fury, but hurting no one with all his blustering.

A YOUNG WRITER.

Mary Johnston is only thirty-one years old and she is already one of the most successful and popular of American novelists. She has now written three long stories, all of which have had an unusual large sale. The books are "Prisoners of Hope," "To Have and To Hold," and "Audrey." The last book had a phenomenal sale, 109,000 copies were sold before it was placed upon the counters. In the opening sentences of the first chapter of "Audrey" is an admirable description of the surroundings of the hero, and those familiar with the author's home, say the description fits exactly the scenes around her own home:

"The valley lay like a ribbon thrown into the midst of the encompassing hills. The grass which grew there was soft and fine and abundant, the trees which sprang from its dark rich mold were tall and great of girth. A bright stream flashed through it, and the sunshine lay warm upon the grass and changed the tassels of the maize into golden plumes. Above the valley, east, and north, and south, rose the hills, clad in living green, mantled with the purpling grape, wreathed morn and eve with trailing mist. To the westward were the mountains, and they dwelt apart in a blue haze. Only in the morning if the mist were not there, the sunrise struck upon their long summits, and in the evening they stood out, high and black and fearful, against the splendid sky. The child who played beside the cabin door often watches them as the valley filled with shadows, and thought of them as a great wall between her and some land of the fairies which must needs lie beyond that barrier, beneath the splendor and the evening star. The Indians called them the Endless Mountains, and the child never doubted that they ran across the world and touched the floor of Heaven." ("Audrey," Chapter I).

Amid such surroundings Mary Johnston spent her childhood and her early youth. She was born thirty-one years ago at Buchanan, Virginia. Sixteen years of Miss Johnston's life were spent here. Her health was frail, and her education was conducted at home. Her grandmother, a Scotchwoman of rare intelligence and beauty of character, was her first teacher, and afterwards an aunt. Then the family moved to Alabama, and the future author was sent to a finishing school in Atlanta; but within three months her health broke down, and she was obliged to be taken to her home.

Here, a year later, Miss Johnston's mother died, and the young girl of sixteen, the oldest of several brothers and sisters, was called upon to direct the affairs of the household. But she found time for study and self-improvement.

Miss Johnston's writing is done at no particular hour, and in no particular place, although a very great deal of it has been accomplished in the open air. "Prisoners of Hope," which was begun when the author was living at San Remo, was largely written in a secluded nook in Central Park. Much of "To Have and To Hold" was written at a small mountain resort in Virginia, although the book was commenced at Birmingham. The first draft was made with lead pencil, and when this had been thoroughly revised the corrected copy was reproduced in typewriting.

Arms Full of Daisies.

"A dozen years ago," says Jacob A. Riis, "when my children were quite small, I moved from the city out into

the country among the Long Island hills. That spring when the daisies bloomed little ones brought armfuls of them and asked me to take them to 'the poor's' in Mulberry street. But they never got there. Before I had gone half a block from the ferry I was held up by a shrieking mob of children who cried for the posies and would not let me go another step till I had given them one. And when they got it they ran, shielding the flower with the most jealous care, to some place where they could hide and gloat over their treasure. They came, dragging big, fat babies and little weazened ones, that they might get a share, and the babies' eyes grew round and big at the sight of the golden glory from the fields, the like of which had never come that way. The smaller the baby, and the poorer, the more wistful its look. And so my flowers went. Who could have said them no?

"I learned then what I had but vaguely understood before—that there is a hunger that is worse than that which starves the body and gets into the newspapers. All children love beauty and beautiful things. It is the spark of the divine nature that is in them and justifies itself. To that ideal their souls grow. When they cry out for it they are trying to tell us in the only way they can that if we let the slum starve the ideal with its dirt and its ugliness and its hard-trodden mud where flowers were meant to grow, we are starving that which we little know."

It Took More Courage.

We do not always realize how much courage and strength of character it requires to refrain from "getting even" with those who have injured us. A gentleman who has made it his work to help men after their release from prison tells how one man came to see this. He says:

One of the men who came to me was thirsting for revenge upon a policeman who had been instrumental in getting him into prison, and who, as the man declared, had "persecuted" him ever since his release.

"I'm waiting for him," he said, "and I'll get him yet. And if I do get my chance at him, he'll never torment another fellow the way he has me."

"I wouldn't do that," I said. "It seems to me that would be cowardly."

"Cowardly!" he repeated in surprise. "I don't see how you make that out."

"When anybody feels as you do," I said, "it takes far more courage not to fight than it would to fight. There is nothing easier than to let go of your passions; anybody can do that, and the weakest man is the one who is quickest to let go his hold of them. It takes a brave man and a strong man to hold down his passion of anger and revenge. You would not call a lion-tamer brave who allowed his lions to do as they chose and get the mastery of him. Let this policeman go his way, and I will try to help you to live such a life that he will have no reason for shadowing you."

He went away grumbling, but with a different look upon his face. In three or four days he was back again.

"I's been thinking over what you said," he announced. "And I believe you're right. It does take more courage sometimes to keep out of a fight than it does to go into it. I've made up my mind that I am strong enough to keep a firm hold on myself, and I intend to do it. And it gives me a better feeling here." He laid his hand on his breast. I helped him all I could after that, and the time came when there was no need for his old enemy, the policeman, to shadow him.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilgænet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maaned. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstrib..... 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Bengeforsendelse. Benge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Rindpenge kan sendes i Registered Letter, U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de læses sammen eller læstes til Brevet.

Swittering. Adresselappen tjener ogsaa som Swittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er tvivleret saa langt, som De har betalt.

Oplyselse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi naar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Refiance betales.

Förändring af Adresser. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prøvenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Bengebets gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Novellen og Rosen.

En Mor og en Datter gik sammen paa en Landevei. Datteren bar en ny Novelle i sin Haand. Det var en stor Bog paa flere Hundrede Sider.

En stor Sandhed indeholdt denne Fortælling. Datteren talte om, hvor meget den tænkende Læser kunde lære af den, men Moderen syntes ikke om denne Maade at frembære en Sandhed eller en moralsk Lære paa. Hun tvilede ikke paa, at Bogen lærte en vigtig Sandhed. Hun vidste, at dens egentlige Formaal ikke var ond. Fortællingen handlede om en stakkels Menneffjæl der var kommen paa Vildspor og havde tømt dybt af Lastens Væger. Den var realistisk og skildrede raadne Tilstande i Verden just sliq som de er. Datteren sagde hun læste Bogen kun for at opfange dens store Lærdom.

Som de saaledes vandrede sammen kom de hen til Høset. Udenfor stod Kreatturene dybt i Søle og Smuds. Luften var fuld af ond Lugt.

Moderen plukkede en Rose, som voksede ved Beikanten. Hun holdt den hen til sin Datter. „Er den ikke vakker?“ spurgte hun.

„Den er fuldkommen,“ sagde Datteren.

Moderen kastede Rosen langt ud i Sølen og bad Datteren gaa ud efter den.

Men Datteren løstede sin rene Kjole høiere op fra Dyndet og gik sin Bei. Hun foretrak at ha rene Sko for Rosen.

„Det er fremdeles en fuldkommen Rose,“ bemærkede Moderen.

„Men jeg maa vade gennem Dyndet for at faa den.“

„Den dufter fremdeles ligemeget.“

„Sandt nok, men den dufter ikke godt nok til at kunne

dræbe Lugten af Smudset, som kom til at klæbe ved mig.“

Moderen sagde ikke mere, men gik videre. Datteren fulgte.

Moderen saa sig om. Bogen var rebet itu og laa ude paa Møddingen i mange Stykker.

Habet.

Habet optager to Trediedele af Jordens Overflade. I en Dydde af 3500 Fod er Vandet i den fuldstændigste No. Der er Temperaturen ogsaa noget nær det samme, hvad enten man befinder sig ved Polens Is eller under Ækvators brændende Solstraaer.

Dersom man ansætter Oceanets Middeldydde til 12,000 Fod, saa vilde man paa Bunden af Atlanterhabet, i Tilfælde af at dets Vand dunstede bort, finde en Saltmasse, der var af 230 Fods Mægtighed.

Havbølgerne virker meget forvirrende paa Djet. Naar man ser dem under en Storm, skulde man tro, at Vandet rullede fremad. Men dette er dog ingeniunde Tilfældet; Vandet bevæger sig tildels op og ned paa samme Plads. Bølgernes Høide kan en og anden Gang under en sterk Storm naa 40 Fod, men er i Regelen kun halvt saa høie. Deres Hastighed er større end den hurtigste Oceanampers. Afstanden mellem Bølgedalene er i Almindelighed 15 Gange Høiden. En Bølge paa 5 Fods Høide vil saaledes have en Grundflade af 75 Fod.

Havbølgers Slagkraft er meget betydelig; den er ved Forsøg, foretagne ved Bell Rock paa Nord Amerikas Kyst, ansat til 4500 Pund paa en Kvadratfod.

Jorddampningens Magt er overordentlig stor. Hvert Aar drager Solens Varme et Vandlag paa 14 Fods Dydde fra Oceanets hele Overflade op i Skyerne. Vindene bærer disse Vanddunster ind over Land, hvor de nedfalder som Regn, vander Marker og Skove og endelig gennem Naer og Floder paany søger tilbage til Habet. Den vise Prædiker havde indset dette, derfor siger han: „Alle Vække løber i Habet, og Habet bliver ikke fuldt; til det Sted, fra hvilket Floderne løber, derhen kommer de tilbage for at løbe.“

Det burde være en Livsforsvendenhed for os at tage Bad. Gjennem Hudens $2\frac{1}{2}$ Million Porer foregaar der altid en Afsondring af urent Vand (Sved); vi merker det ikke altid, det er den saakaldte umerkelige Sved, som lægger sig paa Huden og i Løbet af 2 a 3 Dage danner et Lag saa tykt som almindelig Maling. Dette Lag maa fjernes, thi ellers vil det igjen bli opsuget af Huden. Folk kan ikke begribe, hvad der er Aarsag til, at de føler sig trætte og tunge; hele Aarsagen ligger i Selvforgiftning, idet disse Stoffer igjen optages i Huden og gaar over i Kredsløbet. Derfor er rent Vand i rigelig Mængde baads til indvortes og udbortes Brug af den allerstørste Betydning for Sundheden.

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminer og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hindrer for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

S. P. EGGAN, Photographer.

251-253 Cedar Avenue,

Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

"U. U." Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

267-269 Cedar Avenue,
MINNEAPOLIS, - - MINN.

En ny Fortælling.

„Livets Alvor“ er Navnet paa en lang, interessant og lærerig Fortælling af en norsk Kvinde i Amerika, nemlig af Marie Bang. Det er en Bog, vi kan anbefale Kvinder. Kjøb denne Bog og se, hvad en af eders egne kan skrive. Det vil ogsaa være til stor Opmuntring for Forfatterinden.

„Livets Alvor“ i vakkert Omslag koster bare 50c og kan faaes hos

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Dodge

Photographer. *Ground Floor Studio.*
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, - Minn.

Guitartoner.

En liden Samling af aandelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement,

samlet af H. Langeland.

Guitartoner.

Størrelse 4 1/4 x 6 1/2 Tommer.

Denne lille Sangbog, der i en kort Tid er udkommet i flere Oplag, har vundet fortjent Belvilje, og hvor den er bleven tjendt, er den ogsaa bleven kjær. Bogen er udmærket vakkert indbundet, og Udførelsen er i det hele taget særdeles smagfuldt.

Sendes porto-
frit for . . . **35 Cents.**

„Ungdommens Ven“,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

En god Ben

er verd en Fødselsdags-Præsent. En fin Haartønde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gabe, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Frijer af 10 Slags Haartønder, 6 Brystnaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre itide.

Med. G. E. Anderson,
1415 7th Str. E., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Noiagtighed, Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinaviske Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings.
Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves.
Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South.
Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,

Portræt og Landskabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
192m 6102

LECTURES

TO

YOUNG MEN AND YOUNG WOMEN

BY

REV. N. J. LØHRE.

Price . . . \$1.00

The book highly recommended by Prof. M. G. Hanson, Rev. N. J. Sandven, Rev. G. Gjerstad and others.

For Sale by _____

UNGDOMMENS VEN,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Jewell Lutheran College, Jewell, Iowa

Invites young men and women to thorough and comprehensive courses
in any of the following

DEPARTMENTS:

Academic, Normal, Parochial, Commercial, School of Shorthand and Typewriting, School of Artistic Penmanship, Conservatory of Music, School of Expression and Physical Culture, School of Domestic Economy, and School of Art.

The college aims to impart to each student a true Christian culture. Excellent instruction by experienced and devoted teachers. Light, airy classrooms, and convenient dormitories. A splendid dormitory for ladies is being erected, and will, according to contract, be ready Sept. 1.

Graduates of our Academic Dep't received on diploma at leading Universities. Our Department of Music is better equipped than that of any other Norwegian-American school. In addition to courses previously offered, we now offer instruction also in *Pipe Organ*.

Music, Elocution, Domestic Economy, and Art constitute a curriculum which ought to prove most attractive to every lady.

Bear in mind, that no Norwegian-American institution offers such educational advantages and conveniences to ladies as does JEWELL LUTHERAN COLLEGE.

Lowest possible prices.

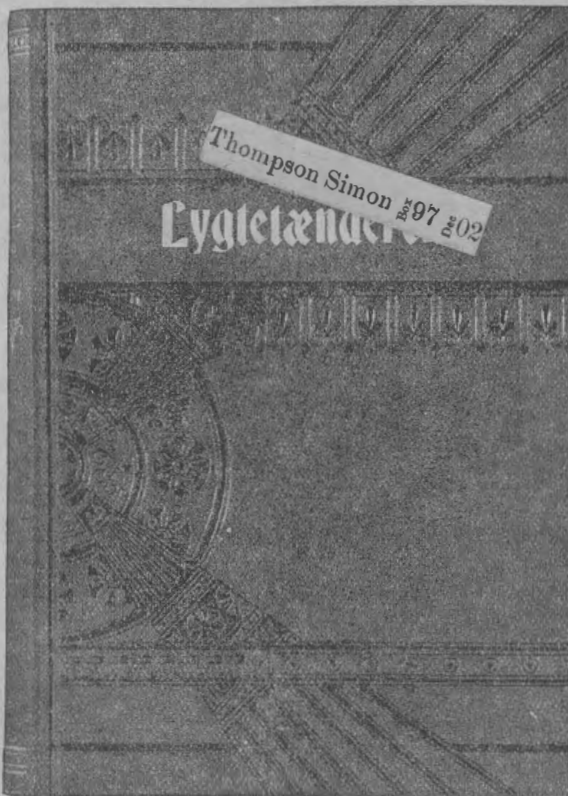
Students are earnestly advised to come at the beginning of the school-year. Write early for rooms.

For catalogues, circulars, and particular informations, addr.

V. H. HEGSTROM, Ph. D.

President,

Jewell, Iowa.

Lygtetænderen

Fortælling
af
Maria S. Cummins.

Rebaltøren af et meget udbredt Tidsskrift opfordrede sine Læsere til at indsende Navnene paa de bedste Bøger for unge Mænd og Kvinder. Saavidt vi kunde se, var „Lygtetænderen“ en af de første Bøger paa hver ene side. Det vil med andre Ord sig: „Lygtetænderen“ er overalt betragtet som en af de bedste Fortællinger, man kan hyde de unge.

Fra den første Side, hvor der fortælles om en liden, fattig, forsjømt, forældreløs Pige, der blev jaget ud paa Gaden en mørk, sur Nat af en Kvinde, som af en eller anden hemmelighedsfuld Grund havde taget sig af hende, — til den sidste Side, findes der ikke en Linie, som ikke er fængslen og interessant. Vi blir kjendt med nogle Personer i denne Bog, som vi lærer at elske som bore egne Venner, og efter at have læst de 400 Sider, ønsker vi, at Bogen var endda større; thi vi tvivler os for at sige Farvel til disse ædle, elgode Mennesker, hvis Glæder er bleve bore Glæder og hvis Sorger er bleve bore Sorger.

Vi følger Gjertrud i hendes Kampe, Fristelser, Forsølgelser, Stusselser og Glæder. Vi fatter en uendelig Medlidenhed med den blinde Emilie, en Medlidenhed, der bliver endnu større, naar vi hører hendes triste Historie. Vi beundrer den hjælle, trofaste Willie og læser med Skræk, hvorledes Had, Misforstaaelse og Ulykker havde forbitret Phillips Sjæl og sendt ham som en fredløs Mand vandrende over Jorden. Og gjennem hele Fortællingen gaar der en kjærlig, tilgivende, styrkende Aand, som gjør saa uendelig godt.

Det er ikke alene en Bog, som bør læses, men som vil læses med Fortællelse og stort Udbytte.

403 Sider.

Smagfuldt og godt indbunden
den koster den kun

75 Cents
portofrit tilsendt.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue,

Minneapolis, Minn.